

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

MESELELER

Demirel — Heey, süprüntüler
dökülüyor ihtiyar...

1966 — Ne yapayım, hepsi çu-
vala sığmıyor!...

servet keşidesi

SIZE SERVET VAAT EDİYOR...

Türkiye İş Bankasının
"Servet Keşidesi"
size refah... ve saadet
vaat ediyor. Ayağınıza
gelen bu güzel fırsatı
kaçırmayınız. Tasarruflarınızı
Türkiye İş Bankasına
yatırarak SERVET
KEŞİDESİNE MUTLAKA
KATILINIZ.

**Servet Keşidesinde
50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15.000 adet
para ihramiyesi

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 9291 — 287)

AKKABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 52 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Aralık 1966

Çağdaş külhanbeyler!

KÜLHANBEYİ her yerde ve her devirde vardır. Paris'in, Londra'nın korkunç bıçkınları kanun ve polis baskısı altında hâlâ zorbalıklarını sürdürüyorlar.

Bizde de böyle itler çoktu. Belirli semtlerde yaşarlardı ancak. Esrar tüttürdükleri kendi kahvehaneleri vardı, Galata'nın yan sokaklarında meyhaneleri vardı. Kafayı oralarda tıtsülerler, rezaleti kendi aralarında çıkarırdılar.

Ama, şimdi kaybolan bir büyük saygısı vardı ki, eski külhanbeylerinde bile bulurdunuz. Beylerbeyi'nin tuttuğunu koparan Kalıpçı Ahmet'ini çocuk gözlemlerle görmüşümdür: Taze bir hanım sırmalı meşlah içinde kalçalarını oynatarak geçerken, gözleri süzülen kahveci çırağının bir tokatta iki dişini dökmüştü. Komşuya bakılmıyordu çünkü!

Şimdi çağdaş külhanbeyler türedi. Sokak ortasında kadını, gözleri ile çırpıplak soyuyorlar. Su, sabun görmemiş suratlarında, dudak uçlarına kadar uzanan favoriller, enseye dökülmüş yağlı saçlar ve bacağı dolanmış zibidi pantolon bunların dış kimlikleridir.

Eski külhanbeylerin sahiden zengin bir küfür edebiyatı vardı. Utandırır bile güzeldi doğrusu. Bunların edebiyatı da yok, sadece edepsizlikleri var!

Bakıyorsunuz, bir kız mektebi, bir akşam enstitüsü boşalıyor, değil mi? Çağdaş külhanbeyler kapıyı çevirmişler, karşı kaldırıma öbeklenmişler ve civar apartmanların kapı girintilerinde pusu kurmuşlardır.

Gelin kulağınıza söyleyim: Hepsisi değil elbet, ama kızlarımız da hani mal mı mal... Öyle bir sevinç içinde fındırdeşiyorlar ki, sormayın.. Ciddiyetle çatılmış iki kaş bir yana, mutlu gülüşlerle salyalanmış yirmi ağız!

Yalnız mektep kapıları, enstitü kapıları değildir böyle olan. Sinema kapıları, tiyatro kapıları da böyle. Beyoğlu sokakları da böyle.

Hiçbir koca, yanında genç karısı ile, eşinin poposu birkaç kere okşanmadan İstiklâl Caddesinden geçemez. Bizim demokrasimiz de bize benziyor: Hürriyeti yalnız ite verdi, namusluya değil!

Kimdir bunlar?... Nerede otururlar, nerede yaşarlar, ne iş yaparlar?...

Biraz üstünde durur düşünürsek, biraz peşine düşer araştırırsak, önlenmesi güç değildir şüphesiz.

Öğrenci mi? Okul idaresi uyarırdı:

— Efendi, mektebe bu operet favorisi ile, bu derviş saçı ile gelinmez.

Önce kafa, namuslu bir berber

makasından geçer. Kılıkça eşitleşiriz. Aile uyarılır: Oğlunuzu «efendileştiriniz» diye...

İşçi mi?... Fabrikada ustabaşı babalık eder, uyarır.

Memur mu?... Olmaz demeyiniz, parti yanastırmaları çokook! Onlara da âmirleri babalık eder!

Bir de yarı köylü, yarı şehirli külhanbeylerimiz var. Köyde ekmeğini bulmayınca gelmiş İstanbul'a: Taşı, toprağı altındır, diye...

Görmediği mini-etek burada. Tatmadığı altın göğüs burada. Öğmediği biraz aralık, biraz nemli, biraz gülümser çilek dudak burada... İş anam, işşş!...

Bu köylücük, birdenbire bir iç deprem geçiriyor. Bu köylücük, içmeden sarhoş!

Her insan iki insandır: Kentli de, köylü de: Bir iyi yönü, efendi yönü vardır, bir kötü yönü, hoyrat yönü...

İstanbul'a gelen köylü, burada iyi yönünü, o saf, o temiz, o yumuşak yönünü kaybediyor. Kalıyor kötü yönü ile... Sonra, düştüğü çevre ona İstanbul'un kötü yönünü aşıyor. Şimdi, aramızda yaşayan o sulu, o cıvık, o saldırgan tip, üçüncü adamdır artık!

O, beş altı gözlü kendi dar çevresinde böyle değildi. O bizim aramızda böyle oldu.

Bir yağışsız kış akşamında, iki köy delikanlısının bir üçüncüsü

nü, Tünel'e doğru zorladıklarını görmüştüm Galata'da:

— Gel, Beyoğlu'na gidek, diye...

Öbürü direniyordu:

— Nideceez Beyoğlu'nda?...

İkisi bir ağızdan nideceklerini söyledi:

— Matrak geçeriz len!...

İşte bu yüzden ki, İstiklâl Caddesi «Matrakhane-i İstanbul» oldu!

Buna bir de, 50-60 iktidarının göçmen sitesi Taşıtarla'yı katınız... Tamaaam!

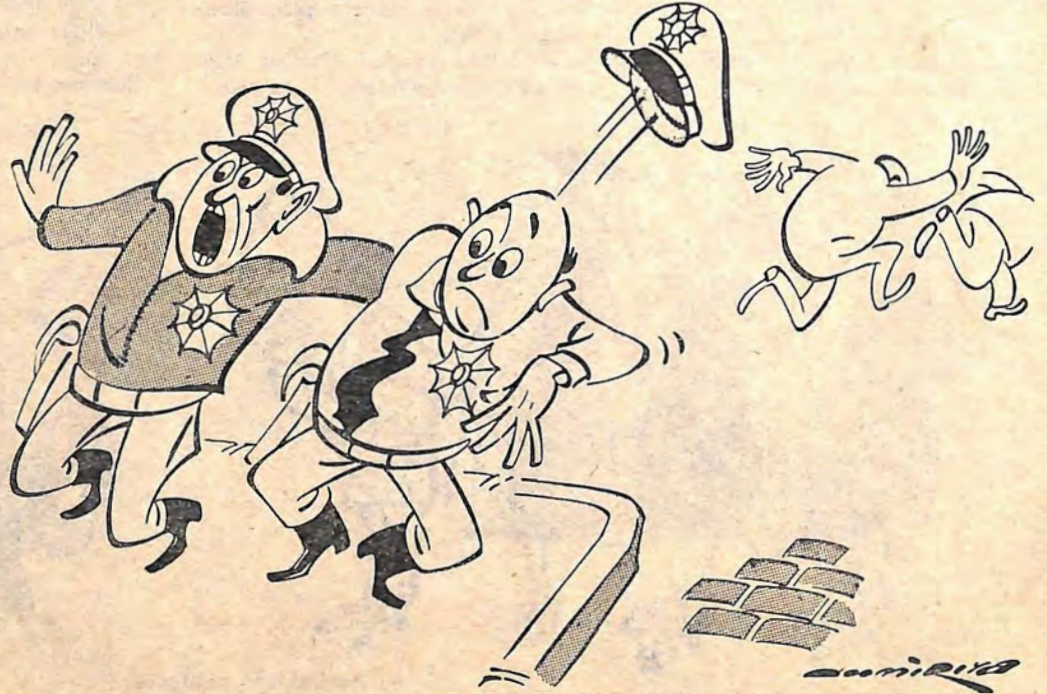
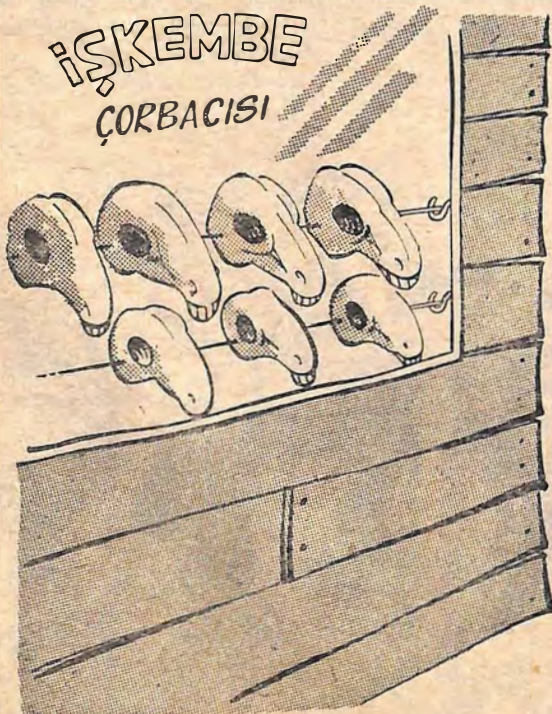
Şehzadebaşı sahnelerinden kalan tulûat, demokrasi rejisörlüğünde politika sahnesine gelmiştir. Hiçbir işimiz, bilginin, görgünün, denemenin, düşünmenin emrinde değil. Nasıl doğarsa!

Köyün İstanbul'a zaptedilmez akını karşısında alınacak hiç mi tedbir yoktur? Bir iç göç başlamış Türkiye'de.. Hani bunun düşünen kafası?... Devlet idaresi içinde bunun yeri olmaz mı?

İstanbul'a gelen o benim çilekeş, o benim içi kan ağlayan, o benim Yunus Emre'den beter, baştan aşağı yara vatanşım, Nedim'in «O her tavrı güzel, nâzik» şehrinizde ne kazanıyor bilmem. Ama kaybettiği bir şey var ki, ömrü boyunca bulamayacaktır: Kendi saf, uysal, temiz efendiliği!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Doğu'da eşkiyalar kestikleri başların derisini yüzüyorlar.. — Gazeteler —

Polisler — Acaba şehirde dükkân mı açtılar?..

GEÇEN gün bizim sınıfta hepimizi kahkahalarla güldüren bir olay geçti. Kahkahalarla güldük ama derste değil, paydosta... Çünkü bizi güldüren bu olaya öğretmenimiz çok kızmıştı. Olayın kahramanı Osman adında

Senden Hiç Ummazdım!

bir arkadaşımız. Önce birazcık Osman'ı anlatayım. Osman, sınıfımızın en iyi öğrencilerinden. Özellikle matematikte çok başarılı. Başarısını düzenli olmasına borçlu. Kalem kutusunda renk renk kalemleri vardır. Hepsinin de uçları sivri sivri açılmıştır. Nasıl olup da kalemlerinin uçlarının kırılmadığına şaşarım. Çünkü ben kalemlerimi ikide bir düşürür, uçlarını kırarım. Ne zaman bir yazı yazmam gerekse, çantamda ucu kırılmamış kalem bulamam. Ama ablama göre durumum yine de iyiymiş. Çünkü annemin söylediğine göre, ablam okula giderken, çantasında hiç kalem bulunmamış. Hiç olmazsa benim, ucu kırık da olsa kalemim bulunuyor.

Osman'ın yazılı ödevleri bir renkli resim gibidir. Ödevlerini İnci gibi ve okunaklı yazısıyla yazar. Her konu başlığını ayırır ve başlığını renkli kalemle yazar. Cevaplarını da madde madde ayırır. Her maddeye sayı koyar. Önemli saydığı satırların altına da, öğretmenin dikkatini çeksin diye renkli kalemle çizer. Öğretmenimiz, onun ödevlerini bize kaç kez örnek diye göstermiştir. Ben ne zaman ödevlerimi Osman gibi yazmaya kalksam, kırmızı, mavi, yeşil renkler birbirine karışır, ödev kağıdım rezil olur.

Sizin öğretmeniniz de öyle mi, bizim öğretmen, hemen her gün bir derste yazılı yoklama yapar. Bu da yetmezmiş gibi, aşağı yukarı her iki günde bir, yazılı ev ödevleri verir.

Bir gün Osman:

— Çocuklar, dedi, öğretmenimizin, bizim yazılı ödevlerimizi okuduğunu hiç sanmıyorum.

Önce ben:

— Olmaz öyle şey, okumayacak olduktan sonra ne diye bize yazılı ödev versin?

Osman yine direndi:

— Ben okuduğuna inanmıyorum... Bir arkadaşımız:

— Pekiyi, nerden biliyorsun okumadığını? diye sordu.

Osman:

— Çünkü, dedi, hesap ortada. Öğretmenimiz her gün yazılı yoklama yapıyor mu?

— Yapıyor... dedik.

— Aşağı yukarı, her iki günde bir de yazılı ödev veriyor mu?

— Veriyor... dedik.

Osman:

— Şimdi hesaplayalım, dedi, biz sınıfta kırksekiz öğrenciyiz değil mi?

— Evet...

— Demek, öğretmenimiz her gün kırksekiz yazılı yoklama okuyor.

— Evet...

— İki günde bir de yazılı ev ödevi verdiğine göre, her gün için, yirmi dört yazılı ödev düşüyor. Yani öğretmenimizin her gün yetmiş iki yazılı ödev okuması gerekir.

— Okur... Ne çıkar bundan?

— Ne çıktığını birlikte hesap edelim. Size göre, öğretmenimiz evine gidince, bizim ödevlerimizi saat kaçta okumaya başlar?

Ben karşı koydum:

— Sana ne bundan? Kaçta isterse okur.

— Hesap yapacağız da onun için gerekli...

Arkadaşlardan kimisi, gece sekizde, dokuzda, kimisi beşte, altıda okumaya başlayacağını söyledi.

Osman:

— Ortalama olarak, saat yedide okumaya başlıyor diyelim... Bir yazılı ödevi sizce ortalama kaç dakikada okuyabilir? diye sordu.

Düşüncelerimiz yirmi dakika ile on dakika arasında değişti.

Osman:

— Her ödevi yedi dakikada okusa, yetmişiki ödevi okumak için... dedikten sonra yediyle yetmişikiyi çarpıp ekledi:

— Bütün ödevleri okuması için beşyüz yetmişaltı dakika gerekir.

Sonra beşyüz yetmişaltıyı altmışa bölüp:

— Yâni en az dokuz saat. Her akşam yedide ödevlerimizi okumaya başlasa, her gece sabaha kadar uyumadan ödevlerimizi okuması gerekir. Demek hiç uyumuyor, başka bir şey de yapmıyor.

Hepimiz sustuk. Ben dayanamadım:

— Okuyordur, dedim.

Osman:

— Bana kalırsa, dedi, bizim yazılı ödevlerimizin içinden ancak gelişigüzel bir ikisini okuyordur.

Bu konuşmadan sonra içimde Osman'a karşı bir soğukluk duydum.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra bir kız arkadaşımız bana:

— Galiba Osman haklı... dedi.

— Nerden anladın?

Evleri, öğretmenimizin evine yakın olan bir arkadaşım, bu sabah okula gelirken, önünde rüzgârdan kâğıtlar uçuşuyormuş. Eğilip ayaklarına çarpan kâğıdı almış. Bir de bakmış, bir gün önceki kendi yazılı ödevi. Yerlerde uçuşan kâğıtları izlemiş. Bizim bütün yazılı ödevlerimiz, sokaktaki çöp bidonundan uçuşuyormuş.

Kız arkadaşım:

— İşte benimki... diyerek, buruşuk, kirli kâğıdı gösterdi.

— Ama, dedim, bu, öğretmenimizin ödevlerimizi okumadığını göstermez ki... Okuduktan sonra ödevlerimizi andaç diye saklayacak değildi ya...

Osman, benim yanımdaki sırada oturur. Derste, öğretmenimiz tarihten yazılı yoklama yapacağını söyleyince, Osman bana eğilip:

— Ben şimdi, öğretmenimizin ödevlerimizi okuyup okumadığını anlatacağım... diye fısıldadı.

— Nasıl anlayacaksın?

— Ödev yerine, kâğıda mektup yazacağım.

Öğretmenimiz:

— Hazırlanın, tarihten yazılı yoklama yapacağım... dedi.

Kâğıtlarımızı, kalemlerimizi çıkardık. Sorulardan biri şuydu: «Defterdar, Nişancı, Beylerbeyi, Acemi oğlan kimlere denilir?»

Hepimiz bildiklerimizi yazdık. Dersten sonra, anlattığına göre Osman, ilk birkaç satır, sorulara cevap yazdıktan sonra, Padişah Deli İbrahim'e, «Sayın Deli İbrahim Amca» diye başlayan uzun bir mektup yazmış. O mektubunda soruları da şöyle cevaplandırmış:

Beylerbeyi, Boğaziçi'nde bir iskeleler.

Defterdar, defteri dar gelen adam demektir.

Nişancı, bizim sınıftaki Çetin'in lakabıdır. Biz ona körnişancı deriz. Çünkü, futbol oynarken kaleye gol atacağım diye, okulun bütün pencere camlarını kırmıştır.

Acemi oğlan, yine bizim sınıftan Rıza'dır. Çünkü bir türlü elkızırtmaca oyununu öğrenemediği için her oyunda dayak yer.

Okulun bahçesinde Osman bunları anlatırken, hepimiz kahkahalarla güliydük. Ama Osman gülemiyordu. Çünkü, yazdıklarını ya öğretmen okursa diye korkuyordu. Bu korkuyla birkaç gününü geçirdi. Öğretmeninden hiçbir tepki çıkmayınca, artık ondan sonra, her yazılı ödev, soruların cevapları yerine saçma sapan şeyler yazıyordu. Yalnız, ilk birkaç satırla, cümle başlarında soruların doğru cevaplarını yazıyordu. Bunu, öğretmen kâğıdına ilk göz atışta anlamasın diye yaptığını söylüyordu.

Doğrusu ya, ben Osman'ın bu söylediklerine inanmıyor, bizi kandırmak için atıyor diyordum. Ama dün foyası ortaya çıkınca, atmağını hepimiz anladık.

İlk derste yedik. Öğretmen biraz geciktikten sonra, asık yüzle dersa neye girdi. Oysa genellikle ilk derslerde güler yüzlüdür. Bize, kırgın bir sesle, sanki azarlar gibi «Günaydın çocuklar» dedikten sonra:

— Osman, kalk! dedi.

Osman kalktı.

— Buraya gel!

Osman kürsünün yanına gitti.

Öğretmen:

— Çocuklar, dedi, iki gün önce size Tabiat Bilgisi dersinden yazılı ev ödevi vermişim. Şimdi arkadaşınız Osman, bana verdiği yazılı ev ödevini sizlere okuyacak.

Biz, Osman'ın ödevini çok beğen-

Üç profesör C.H.P.'ye girdi... — Gazeteler —

— Benimkiler profesör!...

— Benimkiler de çarıkli erkânıharb!

dlgi için öğretmenimiz böyle yapıyor sanmıştık. Oysa Osman'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Kâğıdı Osman'a verdi:

— Oku! dedi, atlamadan hepsini oku! Soruları da oku!...

Osman okumaya başladı:

«Birinci soru: Rüzgâr nedir, nasıl meydana gelir?

Cevap: Hava ısınınca hacmi büyür, hafifler. Hafifleyince yükselir..»

Osman duraksayınca öğretmen:

— Devam et! dedi.

«Hafifleyince yükselir... Rüzgâr... Rüzgâr... Rüzgâr...»

Birkaç kez «Rüzgâr» diye kekeleyince öğretmenimiz bağırdı:

— Ne olmuş rüzgâra?

Osman okudu:

«Rüzgâr, Galatasaray'ın aleyhineydi. Galatasaraylılar ilk haftayında rüzgâra karşı oynamalarına rağmen iyi bir maç çıkarmayı başardılar. Süratlı ve zevkli geçen mücadelede, kapalı müdafaa yapamayan Ankara-gücü sahayı 2-1 mağlûp terketti.

Galatasaray hücum hattı rüzgâr gibi rakip yarı sahasına inmişti.

Fırtına nedir? Saniyede yirmi metreden hızlı esen rüzgâra fırtına denir. Galatasaraylılar bugün fırtına estiriyorlardı. Ne yazık ki hakem için, maçı iyi yönetti diyemiyecemiz. Metin'in rüzgârıyla Şükrü'nün devrilmesini penaltı sayması bize yerinde değildi.»

Osman okurken, biz gülmek için kendimizi zor tutuyorduk. Yine de içimizde kıkırdayanlar vardı. Arkadaşlardan kimisi kıkırdayınca Osman'ın da sesi titremeye başladı. Utancından nerdeyse ağlayacaktı.

Öğretmenimiz:

— Osman, niçin böyle yaptın? dedi.

Gözleri yaşlanan Osman sesini çıkarmayınca:

— İyi bir öğrencisin. Bunu senden hiç ummazdım... Otur yerine! dedi.

Ne yalan söylüyeyim, Osman'ın bozum oluşuna içimden sevindim. Paydosta Osman'a:

— Nasılmış!... Han! öğretmenimiz kâğıtlarımızı okumazdı... dedim.

O akşam, annemin bir arkadaşı bize misafir gelmişti. Ben o kadını ilk görüyordum. Hangi okula gittiğimi, kaçınıcı sınıfta olduğumu sor-du. Ben de söyleyince:

— Sizin öğretmeniniz benim çok yakın arkadaşımıdır... dedi.

Sonra anneme döndü:

— Dün gece onun evindeydim. Çok tuhaf bir şey oldu. Baktım, masasının üstünde bir yığın kâğıt. Öğrencilerinin yazılı ödevleriymiş. «Nasıl zaman bulup da okuyorsun bunları?» dedim. «Çok iyi öğrencilerim var. İçlerinden birinin ödevini okumak ister misin?» dedi. Sonra kâğıtların içinden birini seçip ayırdı, bana verdi. Çok düzgün, okunaklı bir yazıyla yazılmıştı. Kırmızı, mavi, yeşil, renk renk çizgilerle, başlıklarla süslüydü ödev. Ödev konusu rüzgâr... Ama okuyunca şaşır kalmıştım. Çocuk, rüzgâr diye, Galatasaray - Ankaragücü maçını anlatıyordu. Kalkkalarla gülmeye başlayınca, arkadaşım: «Nedir o? Neye gülüyorsun?» dedi. Ben de okusun diye kâğıdı ona uzattım. Okuyunca çok kızdı. «En iyi öğrencilerimden biridir. Bunu ondan hiç ummazdım» dedi.

Demek, yline de Osman haklıymış. Doğrusu ya, bunu ben de öğretmenimizden hiç ummazdım. Pek üzül-düm.

Aziz NESİN

— İşte böyle bir kürk istiyorum Noel baba!

BİR RAMAZAN HİKÂYESİ

BİZİM Hacı Ali dayıyı bil-mem tanır mısınız? Hafizânızı bir yoklayın. Türkiye'nin her yanında ona benzeyen Ali'ler vardır. Abdestsiz yere basmaz, besmelesiz adım atmaz bizim Hacı. Geçen yıl İstanbul'a giderken otobüste rastlamayayım mı?

— Hacı, dedim, uğrun nereye?

— Kocaman köye gidiyom, dedi. Ölmeden şu Sultanahmet'te namaz kılmak nasip olsun. Bö-yük camide kılınan namazın se-vabı da kocaman olurmuş...

Sirkeci'de otobüsten inince:

— Haydi eyvallah... diyecek oldum. Elinden sıyrılmak mümkün mü?

— Ben buranın yabancısıyım. Gerçi saat kulesini, eski tramvayı satın alacak kadar saf değilim. Emmme, ne olur, ne olmaz, işin içine şeytan girer, bakarsın civelek bi zenne bizi kafese sokar!

— Etme Hacı.. Kırk yılın başında gelmişiz buraya. Söyle bir kurtlarımızı dökelim. Görülecek işler de var. Akşamları otele buluşur, konuşuruz.

Yakama vergi tahsildarı gibi sarılmıştı. Üstelik ramazan. Yanında bırak sigara içmeyi, derin nefes alsan:

— Cığerleri fazla hava ile doldurmak, orucun sakatlanması demektir, fetvasını verecek.

Sırtındaki hırsızlık torba ile polise rastlanmış sabıkalı gibi, başım yere eğik, Hacı'ya yoldaşlık yapmaktan başka çarem kalmamıştı.

Akşam, bir sofrada karşıya oturduk. Top patladı. Ben de oruçlu gibi Hacı emmi ile iftar ettikten sonra:

— Haydi bakalım, şu teravih

KIYAMET ÂLÂMETİ!

namazını Sultanahmet camiinde kılalım gayri, demez mi? Kasıklarımı tutarak:

— Aman Hacı, dedim, böğrüm bir sancı girdi. Şu otobüse bindin mi cami karşısına çıkar. Ben otele gidiyorum...

— Teravi kıl, bir şeyciğin kalmaz. Namazda hayır vardır, evlâdım. Evvelki gece benim böbrek sancılarım başlamıştı. İki rekât kıldım. Baktım ağrı devam ediyor. Onuncu rekâtta ne ağrı kaldı, ne de sızı... Çabuk gidelim. Cemaat içeriyi doldurmadan.

İçimden: «YA Sabır» çeke çeke yola revan olduk. Camiye vardık ki, aman Allah... Birakın camiye girmeyi, karşıdan dürbünle seyretmek bile mümkün değil. Seccadesini kapalı, camiye bir kilometre mesafede yere yaymış.

Sultanahmet'te namaz kıldım diye kendini avutacak!

— Hacı, dedim, gel bu işi kazaya bırakalım.

— Tövbe de evlâdım, mazeret-i meşrua olmadan teravi kazaya kalmaz.

— Yolun ortasında secdeye yatsak, bu sefer biz trafik kazasına uğrarız!

Hacı gözlerini açtı:

— Senin baban hocazâde idi. Ama seni iyi yetiştirememiş... Allah elbet bir sebep halkeder, biz de borcumuzu edâ ederiz!...

Ellerimi havaya açarak:

— Yâ Rab, biz kularına bir sebep halk et de, şu camideki halkın arasına sokulabilelim... diye bağırdım. Yanımıza biri sokuldu:

— Ey, müminler, dedi, harflerin üzerine basarak, yersiz mi kaldınız?

— Evet, dedik, açıktayız...

— Ben size yer bulurum. Ama her nimet bir külfet karşılığıdır!

Hacı:

— Amenna ve sadakna'yı yapıştırdı.

— Hocanın arkasındaki yer 10 lira' Beşinci sıraya kadar beşer kâğıdınızı alırım. Oradan ötesi ikiye buçuk...

Hacı onluğu tosladı. Takkeli adam önümüze düştü. Hocanın arkasındaki iki çocuğu eliyle dürttü:

— Yallah... Dışarı, dedi. Ellere de birer lira sıkıştırdı. Biz de vecd içinde namaza durduk.

Hacı emmi sayesinde ben de, karaborsanın camilerimizin kapısına kadar sokulduğunu öğrenmişim.

Yaman adam şu karaborsacılar. Yarın öbür dünyaya göçünce cennet kapısında da karşımıza çıkarlarsa hiç şaşmam!

Burhan ESEN

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ MAĞAZALAR, ESKİ TERZİLER

HER şey geç ve güç öğrenilir. Hayat mektebinde de yaşaya yaşaya, göre göre, öğrene öğrene sınıf geçeriz: Kumaşın iyisi nerede satılır, hangi terzinin makası şalı, hangi gömleğin zevki üstün, Sulka kıravatı, Savore çorabı hangi mağazada var, yılar öğretir insana...

Eskiden bir Ştayn, bir Tring, bir Mayer vardı. Sonuncusu yine var ama, eskisi değil.. Mahmutpaşa'nın Beyoğlu şubesi!

Bu mağazalarda hazır erkek eşyasının sahiden en güzelini bulurdunuz: İngiliz kumaşından elbiseler boy boydu. Bir kolarınızı, bir omuzlarınızı, bir pantolon boyunu ölçerlerdi. Şu numara... Giydiniz mi? Otururdu vücudunuza. Biraz kol uzun, biraz paça sarkık bile olsa, iki üç saat sonra tamamdır. Fiyatı mı?.. İki, iki buçuk lira... En üstünü, ipek astarlısı üç altın!

Çocukluğumda babamın terzisinde giyirdim, ısmarlama. Gençleşince, onun babacan zevkinden çıkıp kendi keyfine kaldım: Yüz elbise içinden bir tane seçerdim bu mağazalarda...

Daha sonra, Paris'ten diplomalı Türk terzisi Osman Zeki İstanbul'a geldi. Büyük Postahane karşındaki mağazasının vitrininde, ağır Kaşmir bir paltoluk üstünde, siyah kadife gömülmüş altın madalyaları pırıldardı. Bir gün, bütün cesaretimi toplayıp onun müşterisi oldum!

Kıravatın, gömleğin, çorabın en iyisi Sirkeci'de, Motola'da satılırdı. Daha doğrusu orada satıldığını sanırdık. Ama iki genç arkadaşın, Salâhaddin - Vehbi ortakların yine o sırada açtıkları küçük bir erkek eşyaları mağazası, birdenbire zevkimize yeni bir kapı açmıştı. Orada, eldivenden koldüğmesine kadar her şeyin daha iyisini, daha kibarını bulurduk.

Bu asil güzelliğin cezasını yine kendileri çektiler. Anlatayım:

Ağır, akaju bir vitrinin boşluğuna dört, beş küçük parça koyuyorlardı: İrlânda keteni, tiril tiril bir gömlek, beyaz benekli lâcivert bir boyunbağı, bir mendil... O kadar!

Alt tarafındaki kaba zevk, vitrinini maviye boyatmış, içini kırmızı kadife döşetmişti. Dükkânda ne varsa dökülmüştü camekânın kırmızı kadifesine...

Kısa zamanda, zevk, zevksizliğe mağlûp oldu!

Benim yirmi yaşımın yıllarında, bastonsuz şık göremezdiniz. Altın topuzlu baston, zarafetin dayanağı idi.

Baston'un en güzelini, Sultanhamamı'nda, şemsiyeci Robenson'un mağazasında bulurduk. Yalnız baston değil, eski Osmanlı efendisi, genç olsun, ihtiyar olsun, yaz günlerinde bile şemsiye kullanırdı. Şimdi gülünç olan akçıl ten, güneşten şemsiye gölgesine sığınardı o zamanlar... Kumu, denizi, güneşi, Birinci Dünya Savaşı sonunda komünist ifritinden kaçan Haroşo'lardan öğrendik... Çocuklarımız bilmezler elbet: Moskof güzellerinin adı, hovarda İstanbul'un dilinde Haroşo idi!

Şimdi Bahçekapı'sındaki Sümerbank'ı bilirsiniz mi? Şu geniş cephe, kat kat, kunt binayı... Adı Orozdibak'tı eskiden. Yiyecek içecekten başka her şeyi bulurdunuz: Sofra takımları, mutfak takımları, yünlü, ipekli, keten kumaşlar.. Döşemelikler... Hazır erkek ve kadın elbiseleri, mantolar, paltolar, çocuk arabaları, oyuncaklar.. Her kat bir eşya pazarı idi. Ama, tek kostümlük İngiliz kumaşı, başkasının boynunda göremeyeceğiniz tek kıravat arıyorsanız, Beyoğlu'na çıkacakınız: Eski adı ile Cadde-i Kebir'e...

Biraz yürüdünüz mü, şimdiki Fransız Kitabevi'nin biri üstünde, biri altında iki mağaza görürdünüz. Üstündekinin adı Degüzis'ti: Tabağın, kâsenin, çatalın, bıçağın en güzelini, en kibarını ve en katıksızını orada bulurdunuz. Her parçaya namusun, doğruluğun damgası vurulmuştu bu mağazada. Aldanmak yoktu. Cumhuriyet Türkiye'sine Osmanlı İmparatorluktan miras kalan bu anıt ticaret evi ne oldu bilir misiniz?... Bunu yazarken, suçluya ölüm cezasını verdikten sonra kalemini kıran ağırceza başkanı gibi kalemini kırmak istiyorum: 6-7 Eylül gecesinde yağma ettik!

Üç dört mağaza üstünde Kolaro gelirdi: Bir erkek mağazasıydı bu. Kumaş, şapka, ısmarlama gömlek, iç çamaşırı, çorap, hazır İngiliz paltoları, su geçirmez empermeabl'ler...

Bir gün şapka alacaktım Kolaro'dan. Bir kaç tane denedim. Aynaya bakarken, mağazanın sahibi:

— Hayır Yusuf Ziya bey, küçük, dedi. Yarım numara daha büyük ister.. Mallarınız gümrükte.. Bir hafta sonra buyurunuz.

Çıkarken sordum:

— Kaça bu şapkalar mösyö Kolaro?

— Kırk lira, dedi.

Bir hafta sonra gittim. Gelmişti yeni mallar. Hep aynı fabrikanın damgası: Linkoln Bennet... Aldım ve kasaya kırk lira bırakıp yürüdüm...

Arkamdan Kolaro'nun sesi beni çağırdı.

Baktım, elinde iki buçuk lira...

— Bu mallar, döviz oynamasından biraz daha ucuza geldi, dedi!

Nasıl, böyle ticaret ahlâkı tanıyor musunuz?

Osman Zeki'nin vitrindeki altın madalyaları pırıldısını kaybetmişti biraz. Asıl büyük terzinin Boter olduğunu öğrenmiştim. O da, Fransız Kitabevi'nin sırasındaydı. Öyle yedi, sekiz raflı bir dükkân değil, Boter Apartmanında büyük, saltanatlı bir daire. Parke döşeli, büyük salonlar...

İlk gidişim âdeta korka korka oldu. Önce kumaş dairesine aldılar: Beğenmem için... Vay, vay, vaaay... Raflarda birer kupon İngiliz kostümlükleri sıralanıyordu. Bir tane seçtim: Koyu lâcivert üstüne kiremit kırmızısı tebeşir çizgili!

Boter bir terzi değil, bir sanat kralı idi. Provada geldi, bir koltuğa oturdu: Bembeyaz bıyıklı, fildişi tenli bir Avrupalı ihtiyar güzeli.

Provayı başkalfası yapıyordu. Ona, oturduğu koltuktan emirler veriyordu Boter:

— Kolu yarım santim kısalt...

— Sol omuzu biraz düşür...

— Hayır, hayır.. Yaka çok biniyor, biraz gevşet...

Arasıra kalkıyor, kendi eliyle düzeltiyor du.

Bütün emirlerin dilsiz başkalfası, Boter öldükten sonra, Mısır Apartmanında günün şöhreti olmuştur: Meşhur terzi Arman...

Boter, Mir, Arman.. Ama hepsini geride bırakan makas Peltekis'in elindeydi. Başka bir adamdı o. Bir şair terzi.. Vücut yapımızı bilirdi: Altaylarda at koşuran binici dedelerin torunları idik. Kısa bacaklar üstünde sallı gövdelerimiz vardı. Onun için Peltekis, ceketini e-tekten toplayarak yukarı doğru çeker, pantolonlara boy verirdi.

Bir gün, ayna karşısında ikinci provayı yaparken, beni elimden tutmuş, kumaş salona, ceviz rafların önüne çekmişti:

— Bir kumaş seç!

Gülümseyerek yüzüne baktım:

— Bir esvap daha mı yapacaksın bana?..

— Yok, dedi sırtımdaki ceketin teyellerini sökerek.. Bunun kesimi bozuk.. Düzalmaz.. Başka dikeceğiz!

Doğrusunu isterseniz görünürde belli bir kusur da yoktu. Ama o, diktiği esvabı yalnız müşteriye değil, kendine de beğendirmek isteyen bir zor adamdı. Bir sanat adamı!

Kadın siyasi haklarının verilisinin 32 nci yıldönümü münasebetiyle:

Sandıktan bir kadın çıktı!...

PAZARTESİ

Bir adım ileriyiz!

Sanki pek önemli bir habermiş gibi gazetelerimiz birinci sayfalarında yer vermişler: «Kanada» da ilk ve ortaokullara seks dersleri konuldu.»

Ohoo, onlar haftalık ders programlarının arasına «Seks» i sıkıştırmaya çalışıyorsunuz, biz tatbikata bile geçtik. Üç beş gün arayla ya bir genç kızımız öğretmeni tarafından hâmile bırakılıyor, ya da bir ilkokul öğrencimiz öğretmenini dağa kaldırıyor!

SALI

Aranıyor

Gelin hep birlikte bugünkü gazetelere şöyle bir göz atalım: «Jandarma, düğünde bir polisi öldürdü!»

«İzmir'de bir şahıs, karısını boğdu!»

«Bikini cesedin esrarı çözülemedi!»

«Hapisane kaçkını azılı gangster, bir polisi öldürdü!»

Ve son olarak küçücük bir haber: «Bütün dünya polisi, kaatil Türk'ü arıyor!»

Aman efendim, bizde kaatil bir tane değil ki... Acaba dünya polisi hangi kaatili arıyor?

ÇARŞAMBA

Aman duymasınlar

Tıp Fakültesinde çeyrek asırlık öğrenciler varmış!

Aman «Eski Eserleri Koruma Derneği» ilgililerine duyurmaya-lım bunu. Fakülteyi iki günde Tıp Müzesi yaparlar!

PERŞEMBE

Emniyet

Emniyet Müdürlüğünün önünde bir vatandaşın 16 bin lirasını çarpan yankesici kadın, yakalanamamış.

Haber verene gazete, «Emniyetin önünde de hırsızlık mı olurmuş?» diye ver yansı ediyor. Neden olmasın? Bugünlerde şehrin en tenha sokağı bile, Emniyet Müdürlüğünden daha kalabalık. Polislerimizin kimi, polis kaatillerinin peşinde, kimi Düzce cinayetinin meçhul faillerinin izinde, kimi de bikini cesedin esrarını çözmeğe çalışıyor. Eh, durum böyle olunca da hırsızlar için en emniyetli iş alanı, elbette Emniyet Müdürlüğünün önü olacak.

CUMA

İftira

Varto'da 24 baraka inşa eden Hollanda'lı talebeler, «Türk gençliği Varto'ya hiç ilgi göstermedi» demişler.

Halt etmişler. Onlar Varto'da

Üniversite'de 26 yıldır okuyan öğrenci var. - Gazeteler -

— Peygamberimiz: «İlmi, beşikten mezara kadar arayınız» buyurmuşlar!

Silindir ve kasket

baraka kurarlarken, burada İmar ve İskân Bakanını tenkit edenler kimlerdi?

CUMARTESİ

Bakanımız konuşoor

Hürriyet gazetesi, Doğu'nun ele avuca sığmayan eşkiyalarının boy boy resimlerini yayınlarken, İçişleri Bakanımız da konuştu: «1967 yılında bütün eşkiyaları temizleyeceğiz!» diye.

Bu bize, eski bir İstanbul fıkrasını hatırlattı.

Vaktiyle kadınlar sahneye çıkmaz, kadın rollerini de erkekler yaparlardı.

İşte o sıralarda Şehzadebaşı tiyatrolarının birinde, «Kral Lir» piyesi oynanacaktı.

Temsilin başlama saati gelmiş geçmiş, hâlâ perde açılmamıştı. Sabırsızlığı son haddine varan zamanın ricalinden biri, tiyatro müdürü Manakyan'ı locasına çağırıp sorar:

— Neden başlamıyor?

Manakyan efendi kendine has şivesiyle cevap verir:

— Affınızı istirham edoorum beyzadem, kralımız henüz traşını oloor!

Biz de birazcık sabırlı olalım, sayın Bakanımız henüz nutuklarını irad edoorlar!

PAZAR

Ucuz kurtulduk

Bir ramazan günü oruç yiyen iki Bektaşiyi yakalayıp, köyün meydanında Kadı'nın karşısına dikerler.

— Bre zındıklar, der Kadı, siz müslüman değil misiniz?

Bektaşiler cevap verir:

— Elhamdülillâh.

— O halde söyleyin bakalım, beş vakit namaz kaç rekât eder?

Bektaşiler cevap veremeyince Kadı gürlür:

— Yatırın şunları!

Köylüler iki kafadarı yıkarlar yere, Kadı da sopayı kavrayıp başlarına geçer:

— Sabah namazı dört rekât, öğle namazı on rekât, ikindi sekiz rekât diye, rekât hesabı ile basar sopayı!

Sopayı yiyen Bektaşiler Kadı'nın elinden kurtulunca tabanları kaldırır. Bir süre kaçtıktan sonra en çok yorulanı:

— Aman, der arkadaşına, durup nefes alalım biraz.

Öteki hem koşar, hem de:

— Sakın durayım deme, diye seslenir, herif teravîh namazını unuttu!

Biz, bu fıkrayı mîçin anlattığımızı söylemiyelim. Akbaba okuyucuları ârifdir, anlarlar.

ÇOK sayın yeni Maliye Bakanına...

Efendim, bendeniz büyük bir şehirde, küçük bir memurum... Biz, her türlü eğlencenin ucuzunu tercih ettiğimizden tam beş yılda beş çocuk sahibi olmuştuk. Gerçi ondan sonra eğlenceye paydos dedik ama, ne yapalım ki iş işten geçmişti bir kere...

Benim eskiyen paltom, sırasıyla oğlanlara tersyüz ettirilerek caket olur. Pantolonlarımın iyi yerlerini alarak çocuklarımıza, iki paçasında iki renk, son moda pantolonlar yaparız... Kızlarım, eskiyen gömleğimi blüz, eskiyen ayakkabımı arkası açık terlik yaparlar. Hele karım, evlendiğimizde babasının kendisine düğün hediyesi olarak aldığı mantoyu, eskitmek için ancak zemheriden zemheriye giyer...

Sormayınız efendim, Personel Kanunu lâfları ortaya çıkınca, inanınız ki en çok sevenin biz olmuştuk. Zavallı karıcığım, sevincinden göbek ata-ata bu yaşta göbeğini düşürdü. Evde, çocuk çocuk, tarihte nasıl Uygurlar «Göç göç göç» diye bağırırmışlarsa, biz de, —Bir Mart, bir Mart— diye bağırırmıştık... Seslerimiz kısıldı, soluklarımız kesildi. Hattâ, çocuklarımız bu hususta şarkılar bile düzdüler:

«Bir Martta ayakkabılar alınacak

Anneme manto, ağabeyime

Bana da iç don, iç gömlek

Vay anam Personel Kanunu

Vay babam Personel Kanunu...»

Siz, bir Mart akşamı bizim evdeki figanı görecektiniz. Allah size de gecinden versin, vallahi ben ölsem bu kadar ağlamazlardı. Hele zavallı karıcığım, kendini yerden yere atarak:

— Kumaşını da seçmiştim, kumaşını da seçmiştim, diye vuruna vuruna ağlıyordu. Hiç suçum yokken o gece beni yatağa almadı. Ne yapalım, sağlık olsun dedik.

Bu kez, bir Haziranı bekledik. Bir Haziran akşamı eve ellerim boş gidince, karım sinirinden öy-

BİZİM EVDE GREV VAR...

le bir tokat aşketti ki bana, gözümün önünde Personel Kanunları uçuştı. Allah sizi inandırсын, o anda İhsan Gürsan elime geçseydi, ben de onun gözünün önünde Personel Kanunları uçurdum.

Tam bir ay ayrı yattık karımla. Bu ayrı yatmanın ne denli zor olduğunu, evli olduğunuz için herhalde bilir ve takdir edersiniz...

Yine hayaller, yine hülyalar kurduk... Derken Kasım ayının içine girdik. Karım:

— Bu ay da çıkmasın Personel Kanunu, ben sana yapacağımı bilirim, diyordu.

Ne yapacağını bildiğim için, gece gündüz Personel Kanunu çıksın diye Allaha dualar edip, namazlar kıldım... Yoksa, işin ucunda altı ay ayrı yatmak vardı...

Bir Aralık günü, yine boş ellerle eve giderken, içimde siz politikacıların seçim arifesinde duydukları heyecan vardı. Koltuktan düşmekle, yataktan düşmek arasında kıl kadar fark yoktur efendim. Neden dersiniz, yatak da rahattır, koltuk da. Yatakta da istediğini yaparsın, koltukta da... Yatakta da yalan söylenir, koltukta da. Yatak da insanın başını döndürür, koltuk ta... Ne ise, geçelim bunları... Biz o vaziyette eve geldik. Karım:

— Çıktı mı? diye sordu.

Korka korka:

— Çıkmadı karıcığım, dedim.

— Canın sağolsun, dedi.

İnanınız, o anda yeniden dünyaya gelmişim sanki. Hele o gece, karım bana o kadar iyi davrandı, o kadar iyi davrandı ki...

Ah efendim ah!... Ne bilirim?

Sabahleyin çıktım, işime gittim. Hiç âdetleri olmadığı halde, çocuk çocuk beni kapıya dek geçirdiler... Ben o zaman içimden ne dedim, biliyor musunuz?

«Personel Kanunu, isterse çıksın, isterse çıkmasın.»

Ama, öğlende eve geldiğimden bir de ne göreyim, kapıda kocaman bir yazı:

«Bu evde grev var!»

Gözlerime inanmadım. Benim en ufak oğlanın üzerine bir grev gözcüsü gömleği giydirmişler, yanında da âbileri... Her birinin elinde bir pankart. Ayrıca, duvarlar da pankarttan gözükmüyor.

Kapıya yanaştım, tam gireceğim anda gözcü oğlum:

— Giremezsin baba, dedi.

— Neden oğlum?

Büyük oğlan dikildi karşıma: — Oku da anla neden giremeyeceğini, dedi.

Pankartlara göz gezdirdim. Neler yoktu efendim, neler...

«Sömürücülüğe paydos»

«Yeter artık babalık»

«Hep aç yattık, aç kalktık»

«Bedava kadın, bedava yatak
Nerde bu bolluk, biz de koşak»
«Sinema dedik, hayâl dedin
Gazoz dedik, ilaç dedin»
«Babam memur olmuş, evrak diye diye
Anamız ağladı, kemik yiye yiye»

«Abidik gubidik twiste gel

Personel Kanunu çıkınca gel»
— Oğlum, dedim, bari bir kerecik annenizle görüşseydim.

— Olmaz, dedi iki numaralı, ne görüşeceksen, benimle görüş. Grev sözcüsü benim.

— Etmeyin oğlum!...

— Valahi biz etmedik baba. Ne ettiyse sana Personel Kanunu etti.

Oğlan kaldırıma oturduktan sonra:

— Girişelim mi baba müzakereye? dedi.

— Girişelim oğlum, girişelim ama, ne söyleyeceğim ki, haklısınız... En basiti, doğduğunuzdan beri bir kerecik olsun yeni ceket giymediniz...

— Nasıl olsa senin grev hakkın yok. Ama bizim, annemizin grev hakkı var...

— Ne kadar sürecektir bu grev?

— Personel Kanunu çıkıncaya kadar... Yâni süresiz...

— Yavrularım, şu grevi benim menfaatlerimi göz önünde tutarak, bir iki ay erteleseniz?...

— Olmaz! Tâ Marttan beri erteliyoruz. Daha ne kadar erteliyelim?

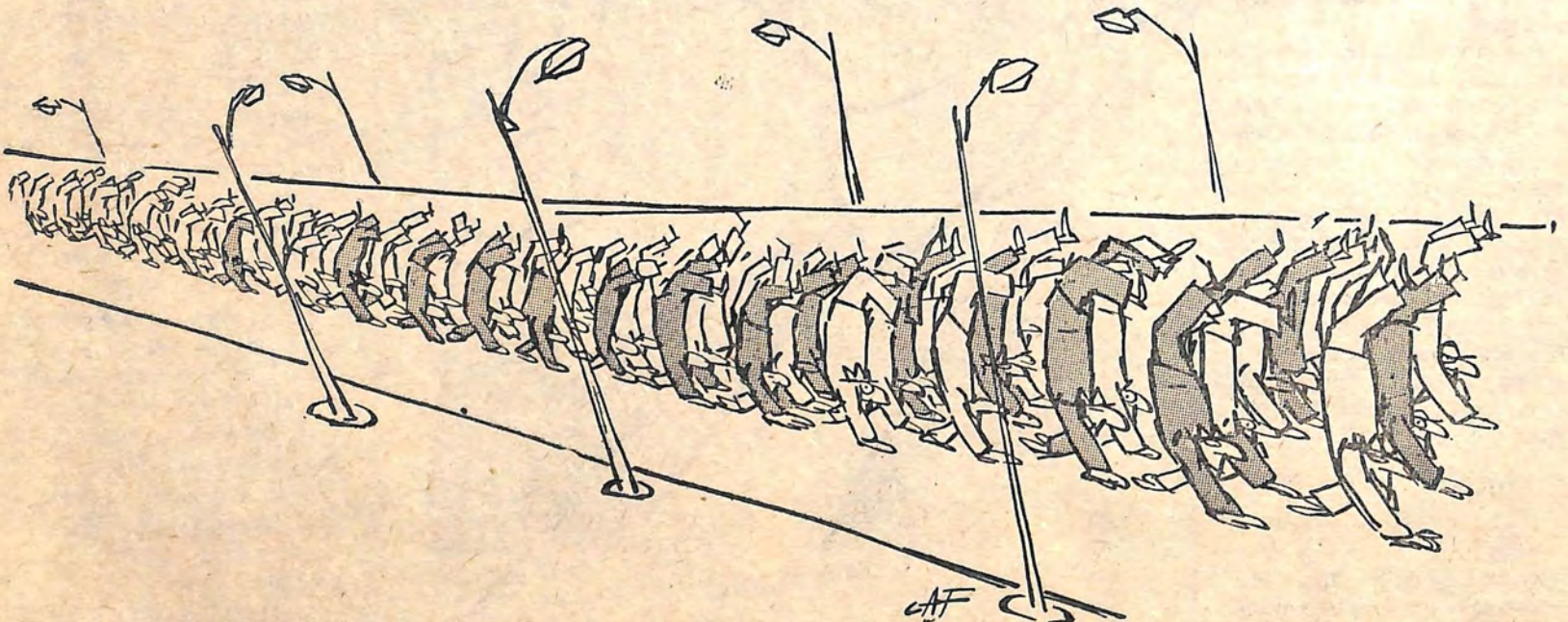
— Hangi sendika destekliyor sizi?

— Açlık sendikası baba, açlık!...

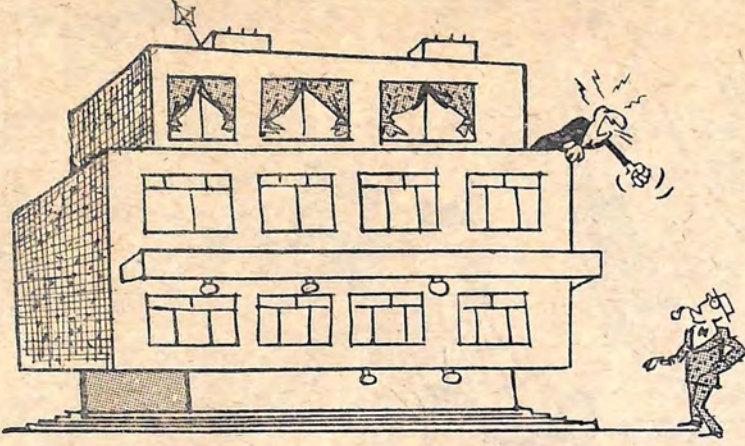
Durum böyle efendim... Bizim ev, şimdilik süresiz grevde... Bendeniz de geceleri dairede hademelerin yerine nöbet tutarak soğuktan donmamağa çalışıyorum. Açlıktan zerre kadar korkum yok. Sağolsun bizim müdür, her gün yemek artıklarını bana veriyor... Benim esas korktuğum, diğer arkadaşların karıları da greve giderlerse devlet dairelerinin hali ne olur?

Muzaffer İZGÜ

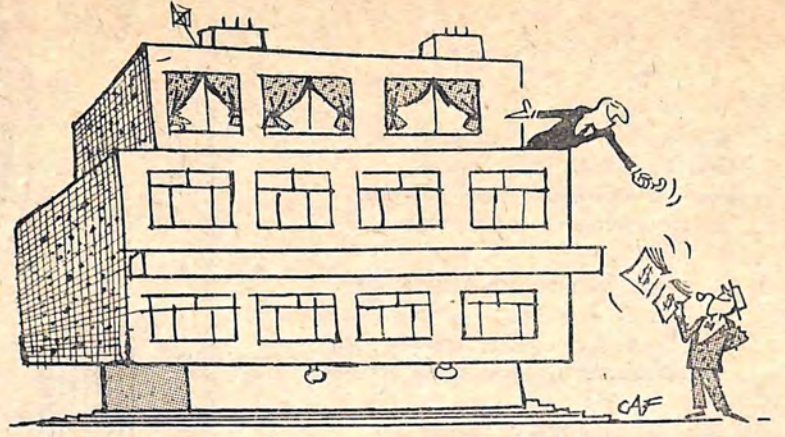
Demirel: «Ayaklanma devri kapanmıştır» dedi.. — Gazeteler —

Yazısız

— Evine dön, evine dön!...

— Evime gel, evime gel!...

Ankara

Kongreden sonra

O güzelim, o boylu, o saçlı, o belli, Gürcü kızlarının yerine, politika-ya yaraşlılar vardı, Selim Sırrı Tarcan jimnastik salonundaki büyük vakada. Vaka A.P.'nin Büyük Kongresiydi. Aylardan beri hazırlığı, kulis, entrikası sürmüştü. Açık toplantılar olmuş, gizli toplantılar olmuş. Demirel kardeşler basımevlerine koşmuşlar, alkışlar kopmuş, yuhlar çekilmiş, turunculu sarılı listeler buruşturulmuş, gönüllüler kırılmış, başka gönüllüler yapılmış, eski arkadaşlar gitmiş, Gülcigil'ler gelmiş ve kongre tarih olmuştu. O salonda, Kongreden önce son rahatsız oturuşum, Gürcü balesinin, saçlı, belli kızlarını seyretmek için olmuştu...

Büyük salon bomboştu, hayattan sonra ölüm gibi Akbaba. Tahta sıralar, göğüslerinde üçüz alâmet'ler sallanan (Bi delegelik kartı, bi rozet, bi Demirel'in halkla kolkola resmi), delegelerden yoksundu artık. Tahtalarda bir tebeşir süküneti vardı. Havadaki cigara dumanları dağılmıştı, kolaylıkla, eski dostluklar gibi...

Bre Akbaba, hep ölüm, tebeşir falan aklıma geliyor, çünkü, ne doğdu bu Kongrede bilemem, ama çok şey öldü herhalde!

Arena

Arena'nın iç kısmında, delegelerden ayrı, bir diriyan'lar dizisi vardı, kuru sandalyeler üzerinde. Ortalarında, tarçın rengine bir koltukta Demirel, gâh gülen, gâh somurtan, gâh kendisine sunulan yarım metrelik fotoğrafları imzalayan, gâh uzaklara dalan. Tam açılmadı. Nesi vardı, bilemem. Tam istediği olmamış bir hali vardı. Tam istediği neydi ki? 1500 oyun tam tamını almak mı?... E, o partisi için bir sıhatsızlık alâmeti olurdu... Genel Kurulu tam tamına istediği gibi ayarlamak mı?... O hemen hemen oluyordu, sonra son dakkada, bütün tertibat alınmış olmasına rağmen nasıl olmadı, bilemem.. Nerden bilelim ki?

Diriyanlar dizisinde aklımda kalanlar: İçi dışı kara matemler içinde Sadettin Bilgiç. Matemlenme be kardeşim, veya politikadan çekil!... Emekmiş, dostmuş, vefaymış, bunlar mektep kitaplarında var. Al onları, oku bi güzel!

Mini tesbihini çektiiren Hasan Dincer, umur görmüş halli Çağlayanlı, camlardan süzülen gri ışığın yüzüne hoyratça çarptığı bayan Gedik, solgun ve ciddi bir Mehmet Turgut, yanına kaleler gibi bir partili madama'nın çökmesinden hoş-

Yerine

Gelir ayda bir kere keyfim tamam yerine:
Ay başında bizim ev döner bayram yerine!

Çıkar eşyalar yine mezada ay sonunda,
Yine ev çıplak kalır, benzer hamam yerine!

Kırk yılda iki yakam bir araya gelmedi,
Hâlâ koyan bulunur beni adam yerine!

Böyle armut çöpüne döner en sonra boynu,
Helâle râbet etse kimki haram yerine!

Bulsam iki matmazel, ne olur, yirmisinde.
Bizim kaşık düşmanı kırklık madam yerine!

Yağmur yağınca akar dört yandan bizim eve,
Şemsiyeyi açarım başıma dam yerine!

Ne lüzum var görmeye Şehir Tiyatrosunu?
Akşam otobüsleri seyret dram yerine!

Elimden uçtu, gitti ansızın bir güvercin,
Bildircin mı, keklük mi, neyi koysam yerine?

Bir Idare Meclisi âzâlığı bulursam,
Derim, ey koca şair, konmuşsun tam yerine!

ÇAMDEVİREN

İçişleri Bakanı: «Şakileri temizliyeceğiz» dedi. — Gazeteler —

— Soyunun arkadaşlar!

Mektubu

nutsuz Faruk Sükan, ha ha haaa, u-nutuyordum, kongrenin sürpriz-kahramanı plâncı-pilâvcı, ikisi de bol ola hepimize, eski Urfa Valisi Ero-gan!

Yürü yavrum yürüüü!

Kongrenin ikinci günü, akşamle-yin, yürüyormuş Ankara'nın esmer garıplığında. Aklına birdenbire şu gelmiş: «Tek aday olur mu bunca demokrasi'de»?... Olmaz... İlle çift aday gerek. «Tekin çifti bari ben olayım» demiş. Ve işte, kendisini er-tesi gün genel başkan adayı teklif etti hepimize.

Kürsüde, çekilen yuhları, İnönü'ye yükleni yüklenivererek alkışa çevir-mesini bildi. Üstüne üstlük ne dedi biliyor musun Akbaba?

— «Ben Kasım Gülek gibi, oyumu İnönü'ye atacağım diye ortalara çı-kan Gülek gibi yapmıyacağım. Ben oyunu özüme vereceğim!..»

Ver abi, ver!

Önce Akbaba, büyüklerle tokalaş-tı, tokalaştı diye, işi danışıklı döğü-şüklü sandım, hattâ Demirel'le: «Sen medeni, ben medeni, bunca medeniyette halimiz bu» dercesine öpüştü, amma sonradan baktım ki, danışıklı döğüşüklüyse bile, Demirel'e değil... Her halde başka bir grupla. Çünkü, yürüyüşün faziletle-rini bilmekle beraber bir akşam fikir getirebileceğine inançlı değilim!

Ya biraz daha yürüseydi, aklıma neler gelmezdi ki?...

Danışıklı döğüşüklü olmadığını bu fırlayışın, sonra Demirel'in «mersi» deyişinden anladım, Kongre üyele-rine. Plâncı-pilâvcımız, 175 oy kadar almıştı. O 175 oyu ona bağışlayamı-yordu Demirel için için... Neden?... Sandıktan çıkmamış mıydı bu oy-lar?

Kadri Eroğan, plân, pilâv, neyse ne. Ama, ya daha popüler bir sima ortalara fırlayıverseydi? Demek beş yüz oy götürürdü... Demek 600 oy götürülebilirdi... Demek... Eeee, zaten insan kendini yorumlarıyla hırpa-lar... Başkasını da!

Nimet ARZIK

✱

Karşılıklı dostluk!

Almanya'da iş çoktu, işçi azdı. Bizde de tersine: İşçi çoktu, iş az... İşsiz işçilerimizi vagon vagon dost Almanya'ya yolladık.

Şimdi Almanya'da işler tersine dönmeğe başlamış: İşsiz sayısı 216 bin buldu diyorlar.

Oyleyse biz de Almanya'dan işçi getirtelim biraz. Dostluk karşılıklı olur!

Beraberlik

Vefa gemileri böyle çürük mü?
Uskur kopuverdi, baca beraber.
Demek ki kalmamış yeminin hükmü:
Anca beraberdik, kanca beraber!

Nedir alnımızda bu kara yazı?
Bizim tavuğumuz, komşunun kazı!
Bir torba değildir herkesin ağzı,
Dikenden ayrılmaz, kanca beraber!

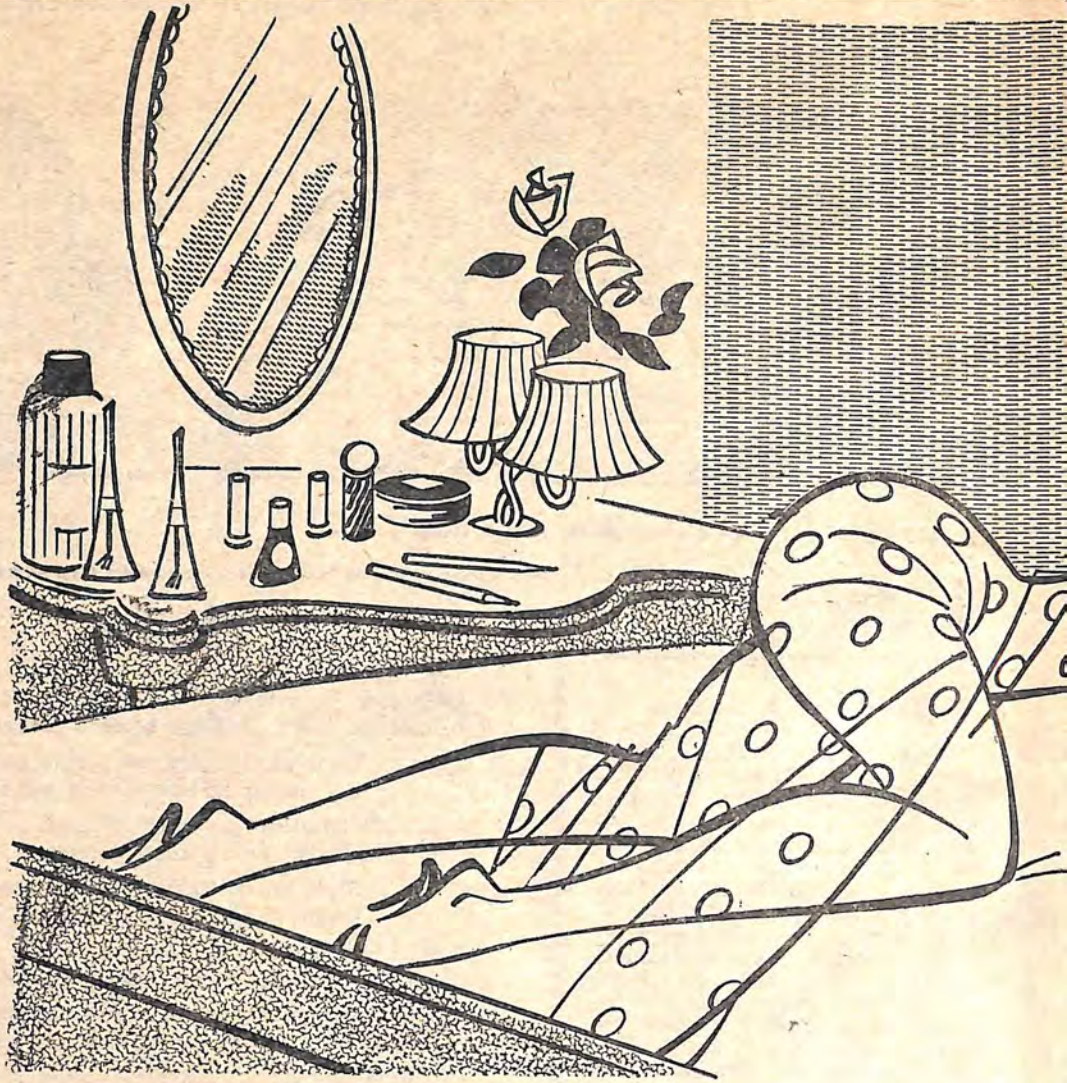
Kavak yeli eser birçok başlarda,
Çiçek de atarlar, sana taşlar da,
Kurunun yanında yanar yaşlar da,
Kinlere hazırlan, hınca beraber!

Eskiyle yeninin fazla farkı yok,
Her demeç saplıyor kalblere bir ok,
Kemerleri sıkıp görünmeli tok,
Âlem ördek yesin, manca beraber!

Saksılar boş.. Fulye, karanfil lâzım,
Lâmbayı yakmaya gaz, fitil lâzım,
Adam olmak için çok torpil lâzım,
«Dayılar» beraber, «Amca» beraber!

Bu bir trajedi yanılıp gülme!
Fazla da üzülp uykunu bölme!
Diyorlar ki: Ölme eşeğim, ölme!
Yazın ot biçeriz, yonca beraber!...

Selâhattin KUTLU

— Çıkarken çek defterini yanına almayı unutma.. Kuyru

Ormanda

Karakolda sabahı eden genç kız, ifadesini almağa gelen komiseri anlattı:

— Dün akşam son vapuru kaçırdım. Bir otomobil yanımda durdu ve beni evime götürmeyi vaadetti...

— Sonra?...
— Beni ormana götürdü, ve...
— Ama bayan kapıyı açıp kaçabilirdiniz, değil mi?...
— Hayır, komiser bey bunu yapamazdım! Bilemezsiniz ormanlarda gece çok fena insanlar oluyor!

Mani kalmamış!

Meyhanede karşılaştığı arkadaşına takıldı:

— Vay... Demek rakı içiyorsun ha?... Hani geçenlerde doktor izin vermiyor, artık kullanmıyacağım demiştin?...

— Evet, ama... Mânî yok oldu...

— Nasıl?
— Rakıyı meneden doktor Amerika'ya gitti!

Geçim dünyası

Lokantada, gardroba yakın bir masada oturan iki kafadar arasında:

— Nasıl, şu karşıda asılı duvarna padesüm güzel değil mi?...

— Mükemmel... Senin mi?
— Benim değil anıma, giderken olacak!

Pansiyonda..

Yeni kiracı, pansiyoncu madama ultimatomu dayadı:

— Madam, iki gecedir tahtakurusundan uyku uyuyamıyorum. Maalesef odayı terkedeceğim.

Pansiyoncu kadın, tuhaf tuhaf yüzüne baktı:

— Nasıl olur bayım, bir ayda otuz kiracı geldi gitti, hepsi de odadan memnundu!

Pratik kadını!

Bir gece kulübünde iki kadın oturmuş dedikodu yapıyordu:

— Aylâ hiç işini bilmeyen hesapsız kıtapsız bir kadındır.

— Yanılıyorsun. Bence İstanbul'un en pratik, en gözü açık kadını odur.

— Niçin?
— Çünkü o daima veresiye giyinir, peşin para ile soyunur.

Konferans!

İki saatten beri kürsüde sudan bir konuyu üzerine konferans veriyordu.

— Çok yorulduunuz, artık dinlenseniz iyi olur, dedi.

Konferansçı başını salladı:

— Hayır hayır... Katiyen yorulmadım.

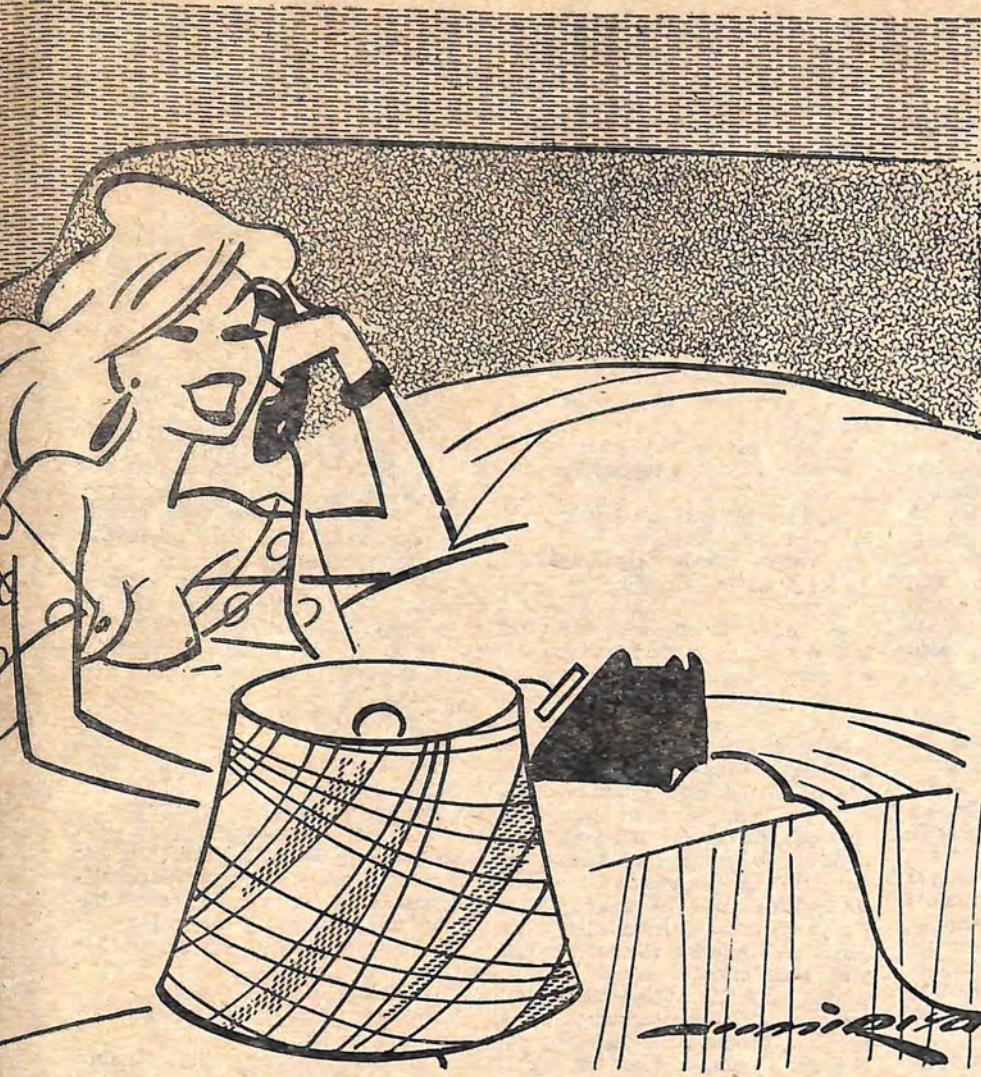
— O halde müsaade buyurun da biz dinlenelim.

Mini - etekten sonra mini - pantolon

Dar gelirli — Hay Allah razı olsun şu mini - pantolon modasını çıkaran!...

— Ayol görüyorsun, soydular... Nereden bulayım sana bekçi parası?...

benim için küçük bir yılbaşı hediyesi verecek!...

Sarışın bebek

Belediye doktoru dispenserde fakir çocukları muayene ediyordu.
Esmer bir kadının kucagında mısırsküllü gibi sarı saçlı bir bebek gördü, um okşayarak:
— Ne güzel sarı saçlar, dedi, sizin si-saçlı olmamza göre babasına çekmiş cak.
Kadın saflıkla cevap verdi:
— Vallahi bilmem doktor... Babası şketini çıkarmadığı için saçının rengi-göremedim.

İlk aşk

Selma, Leylâ'ya sordu:
— İlk bakışta mı âşık olup evlendin?
— Hayır, ikincisinde. İlkinde bu ka-zengin olduğunu bilmiyordum!...

dası çıktı. — Gazeteler —

Külhanbey — Vay anam vay!...
Şu mini-eteği icat edenin canına rahmet be!...

Saat kaç?

Adam, hizmetçiyi haşlıyordu:
— Sana o kadar tembih ettim.
Gece kaçta geldiğimi karım so-rarsa «bilmiyorum!» diye cevap ver. Gene bu gece sabaha karşı geldiğimi yumurtlamışsın!
— Özür dilerim efendim, yanlış anlaşılmasın, ben gene hiçbir şey söylemedim. Bayan kaçta geldi-ğinizi sorunca, «Sabah kahvaltısı- sını hazırlamakla meşguldüm, saatime bakmadım» dedim!

Erkekler

Genç artist arkadaşına:
— Şu erkekler iyi hoş varlık-lar ama şüphelilikleri de olma-sa... der.
— Sahi mi?
— Sahi ya cicim! Aldatır al-datmaz hemen şüpheleniyorlar!...

Doktor

Genç, güzel bir kızla annesi doktorun muayenehanesine gel-diler:
— Soyunun küçük hanım! dedi doktor. Genç kıza.
— Hasta ben değilim! Annemi muayene edeceksiniz!
Genç kızın bu cevabı üzerine doktor annesine döndü:
— Ağzınızı açın bayan!

Dil

Kötü ve sevimsiz bir adamdı. Bir mecliste ağzını açsa hemen ya birini kötüler, ya da dediko-du yapardı... Bir gece bulunduğu bir mecliste ağzını açtı ve:
— Biliyor muydunuz dostla-rım? dedi. Geçen gün az kalsın zehirleniyordum!
Bunun üzerine kadımlardan bi-ri atıldı:
— Yoksa dilinizi mi ısırıdınız mösyö?

Ramazan

Kalkınma sınavında başarı sağlamadık,
Nidelim bu konuda belirsiz «Üssümizan»
Hırslarımızdan başka şeye bel bağlamadık,
Açlık eğitimine giriştik zaman zaman,

Şimdi zaten ramazan!

«Onbir ayın sultanı» denilirdi bu ay'a,
Neler, neler yenirdi iftarda doya doya.
Şimdi bunları uman kalır mutlaka yaya,
Yoluna engel çıkar, karşına oyun bozan,

Demiyorlar ramazan!

Bir neş'e sergisiydi o Direklerarası,
Hâlâ hayâlimizde geçmişin manzarası,
Çok kimsede huzur yok, olsa da çok parası,
Kader defterimizi tersinden yazmış yazan,

Nerde eski ramazan?

Meddah Süruri sağda, solda komık Kel Hasan,
Salonda: Her dakika kahkahaları basan!
Ne kederin kalırdı ramazanda, ne tasan,
Herkes herkese dosttu, yoktu surati asan,

Bir cümbüştü ramazan!

Ne istekle, ne zorla işlemez o eski çark,
Şimdi birçok kimsenin ağzını açmaz bıçak.
Doğruyu söyleyelim, madem oldu olacak:
Biz de «Erenler» gibi oruç tutarız bâzan,

Madem geldi ramazan!...

Selâhattin KUTLU

— Rengini, biçimini, desenini hiç beğenmedim... Kaça verirsiniz bunu bana?...

Rezil olduk Birader

Vedat Saygel

— Rezil olduk, rezil! diye söylene-
rek girdi içeri.

Hepimiz şaşırдық. Bu görgütlü, bil-
gili, eski İstanbul efendisi tavırlı in-
sanın rezil olabilmesi için bir rezil-
lin, zorla rezalet çıkarması gerekir-
di.

Elindeki plâkları göğsüne bastır-
mış, ağlamaklı bir sesle durmadan
söyleniyordu:

— Yazık, bu yaştan sonra mille-
tin ağzına sakız olduk!

Ailece üşüştük başına. Karım, pal-
tosunu almak istedi, vermedi. An-
nem iskemle gösterdi, oturmadı.

— Hayrola Hasan bey, dedim, ne
oldu?

— Duymadınız mı?

— Yoo...

— Nasıl duymazsınız yahu, rezil
olduk birader!

İçine kapanık bir insandır Hasan
bey. Başını yerden kaldırmadan,
çevresiyle ilgilenmeden evi ile işi
arasında gider gelir. Hayatta olup
olmadıklarını, ara sıra bize uğradık-
ça anlarız. Kimseyle görüşmezler,
eş dost toplantılarına gitmezler,
kendi yağları ile kavrulmaya bakar-
lar.

Devlet dairelerinin birinde, küçü-
çük bir memurdur Hasan bey. Hü-
creyi andıran odasında gündüz akşā-
ma kadar ona buna para sayar, gece
herkesin uyuduğu saatlerde gelirini
giderine denk getirebilmek için, sa-
bahlara kadar formüller arardı.

Annemin getirdiği kahveyi, göğsü-
ne bastırıldığı plâkları bir yere bırak-
madan aldı. Bir sigara uzattım, yak-
tı. Karım utana sıkıla sordu:

— Affedersiniz, nereye, ne zaman
rezil oldunuz?

— Geçen akşam, şeyde... Hani bi-
zim sokakta oturan bir İhsan bey-
ler var ya...

Bizim oğlanların en küçüğü:

— Haa, dedi, Osman'ın babası...

— Hah, tamam! İşte o Osman'ın
doğum günü partisinde, İhsan bey-
lerin evinde, bütün davetlilerin hu-
zurunda rezil olduk!

Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım:

— Ay, siz davetlere de gitmeye
başladınız mı?

— Soruna, dedi, gitmeseydik keş-
ke... Rezil olduk!

— Peki anlat da nasıl rezil oldu-
ğunuzu biz de öğrenelim barı.

Saatine baktı, gideceği yere yeti-
şebilmesi için onbeş dakikası varmış.

— Çabucak anlatıvereyim, dedi,
kâinata rezil olduk! Son zamanlarda
hepimize bir hal oldu... Yatiyorum,
uyku tutmuyor; kalkıyorum, bir ta-
kım sabit düşünceler kafamdan git-
miyor. Kendi kendime, «Ulan» di-
yorum, «Bu maaşla geçinmeye çalış-
san sadece ben miyim memlekette? Görevli olduğum dairedaki arkadaş-
ların yarısından fazlası yüksek ki-
ralı evlerde oturup, bey gibi yaşar-
larken, bizim iki yakamız neden bir
araya gelmiyor?» Deli olacağım! Bir,
arkadaşların lüks denecek yaşayış-
ları gözümün önüne geliyor, bir de
bizim eşyasız, gıdasız, borçlu, sefil
hayatımız!...

Karım:

— Yapma Allah aşkına, dert sahi-
bi olacaksın, düşünme bu kadar, di-
ye yalvardıkça, ben düşünüyorum.

Elimde değil; bir saniye kendi
kendime kaldım mı, hemen başka-
larından eksik olan tarafımızı ara-
ştırmaya başlıyorum. Evdekiler be-
nim durumumu kime söylemişlerse
söylemişler, akıl verenin öğütüne
uyup, beni yalnızlıktan kurtarmaya
çalışıyorlar. Benden daha pısrık,
daha çekingen olan ev halkı, karşıma
da av kollayan birer kaplan kesildi.
Meselâ akşam işten döndüm mü,
büyük oğlan:

— Baba, gel bu gece sinemaya gi-
delim, diye tutturuyor.

Oğlanın başında ev geçindirmek
gibi bir dert yok ki... Sinemaya da
gitmek ister, tiyatroya da...

— Dur oğlum, diyorum, çocuk ol-
ma... Biz ay sonuna kadar ekmek
parasını denk getirmeye çalışıyoruz,
sen milleti aç bırakmaya uğraşıyor-
sun.

Bu sefer kız başlıyor:

— Hiç değilse akşamları hep bir-
likte şöyle yarım saat kadar dolaşā-
lım, diye mızıldanmaya...

Bunlar, «Sinemaya gidelim, biraz-
cık dolaşalım» falan derken, komşu
gezmesinde demir atırlar! Hem gö-
türmek istedikleri yer, şimdiye ka-
dar adını sanını duymadığım bir
komşu evi!

— Gitmem, dedim.

— Gideriz gideriz, diye boynuma
sarıldılar.

— Peki, siz gidin, dedim, razı ol-
madılar.

Karım:

— Seni bırakıp gitmemiz, çok ayıp

olur doğrusu, diye söylenmeye baş-
ladı. Kaç kere tembih etti kadınca-
ğız. «Cuma akşamı ailece bekleriz,
gelmezseniz güceniriz» diye.

— Neden cuma akşamı da başka
bir gün değil?

— Çocuklarının yaş günü ayol.

— Yoo, hele öyle toplantılara ben
hiç girmem!

Sardılar çevremi, nasıl yalvarıyor-
lar görseniz... Kızım:

— Vallahi utanılacak yer değil, di-
ye kandırmaya çalışıyor.

Karım:

— Canım bizden farklı bir taraf-
ları yok ki, onlar da memur, onlar
da senin aldığın kadar parayla ge-
çinmeye çalışıyorlar, diye gönlümü
alıyor.

Uzatmayalım, yaka paça götürdü-
ler bizi. Gelgelelim gittik ki ne gö-
reyim, «Senin gibi memur» dedik-
leri komşunun evi, bir saray yavru-
su değil mi? Beynimden vurulmuşa
döndüm! «Girmeyeyim» desem, bu-
yur edilmiş, girmemek olmaz.
«Gelmışken gireyim» desem, böyle
bir yerde rahat oturulmaz, içimden
çocuklara verişire verişire girdik,
pırıl pırıl salonun neşeli kalabalı-
ğundan uzak bir köşeye ilştik. Ak-
şamdan beri beni kandırmaya uğ-
raşanlar, benden daha fazla sus pus
oldular. Karıma baktım, zavallı o-
turduğu yerde nokta gibi kalmış. Ço-
cuklar, analarının yanında bir vir-
gül gibi. Hani ailece bir koltuğa o-
tursak, garanti yarısı boş kalır! Bi-
zimle pek meşgul olan yok, bari
kendi aramızdaki sessizliği ben bo-
zayım dedim. Usulca karıma sor-
dum:

— Nasıl, rahat mısın orada?

«Sus, ayıp!» der gibi dudaklarını
büzdü. Salonu dolduranlar da ina-
dına canlı mı canlı, neşeli mi neşe-
li! Sağında birkaç genç kadın, pek
anlamadığım bir dilde, hiç anlama-
dığım bir konuyu tartışıyorlar. Bi-
ri:

— Mini-etek demode oldu nono-
şun, dedi. Şimdi bütün dünyayı
«Topless» sardı.

Karıma fısıldadım:

— Topless'in ne olduğunu biliyor
musun?

— Nerden bileyim canım? diye u-
sulca tersledi.

Beynim karıncalandı. Bütün dün-
ya kadınlarını ilgilendiren bir Top-
less meselesi olsun ve bunu benim

karım bilmesin! İnsanın geliri gide-
rine yeter mi, böyle bir ailenin iki
yakası bir araya gelir mi?

Hemen önünde oturan beyler, har-
lı harlı bir şeyin münakaşasını ya-
pıyorlardı. Biri:

— Olmaz, diyordu, santrfor of-
sayttan aldığı pasla sayıya gidiyor,
bunu kendine en yakın olan Lays-
men bile görmüyor.

Çevrelerini görmeyecek kadar dal-
dıklarına göre, bu da pek önemli
bir konu olmalıydı. Bütün iktisat
bilgimi, ticaret bilgimi seferber et-
tim, bir toplumu ilgilendiren bu te-
rimlerin hiçbirini hatırlayamadım.

Gözlerim karardı. Karısının, «Top-
less» i, erkeğinin, «Santrfor» u, «Of-
sayt» ı bilmeyen bir ailenin elbette
iki yakası bir araya gelemezdi!

İlerde, radyo başındaki çocuklar
çığlık çığığa bağırıyorlardı. Biri:

— Parçayı Ondördüncü Lui'nin
söylediğini ben bildim, diye sevinç-
le sıçrayıp duruyordu.

— Ben de Animals'ların hayranı-
yım, onları da dinleyelim, diye ba-
ğırıyordu bir başkası.

Onlar coştukça, bizim çocuklar
büzüldüyorlar. Oturduğum yerden u-
zandım:

— Ondördüncü Lui kim? diye fı-
sıldadım kıza.

Bu sefer Animals'ların kim oldu-
ğunu sordum, üçünden biri olsun
cevaplandıramadı. E, artık başkala-
rından eksik olan taraflarımız açık-
ça meydana çıkmıştı: Bilgisizlik! Bir
ailenin kazık kadar çocukları, elâ-
lemin bacak kadar çocuklarının bil-
diği Animals'ların kim olduğunu
bilmezse, o ailenin iki yakası bir
araya gelir mi?

— Kalkın, gidiyoruz, dedim.

Süklüm püklüm kalktık. Eve gi-
rer girmez:

— Dizilin ulan şuraya!... dedim.
Dizildiler.

Geçtim karımın karşısına:

— Bunca yıl yaşamış, Topless'in
ne olduğunu merak edip öğrenme-
mişsin ha? Sen Topless'in ne oldu-
ğunu bilmezsen bizim iki yakamız
bir araya gelir mi ulan? diye ver
ettim küfürü! Yarından tezi yok,
her kadın kadar bilgiye sahip ola-
caksın!

Sonra geçtim çocuklara:

— Harçlık istersiniz, harçlık veri-
rim. Kitap istersiniz, kitap alırım.
Kendim yemem, size yediririm. Büt-
ün bunlara rağmen Ondördüncü
Lui ile Animals'ları tanımazsınız
ha? Bu devlet sizi boşuna mı oku-
tuyor ulan, ben sizi boşuna mı bes-
liyorum? Siz Animals'ları bilmezse-
niz bizim iki yakamız bir araya na-
sıl gelir? diye ver ettim tokatı velet-
lere!

Hâlâ tir tir titriyordu. Sigarasın-
dan bir nefes aldı:

— İşte böyle rezil olduk, dedi.
İki yakamızın bir araya gelmemesi-
nin nedenini bulduk ama, mahalle-
ye rezil olduk!

— Üzülme, dedim, olur böyle şey-
ler. Çocuklar nerede?

— Ücretli bir dans salonunda A-
nimals'ları öğrenmeye çalışıyorlar.

Karım sordu:

— Eşiniz?...

— O da terzisine Topless ısmarla-
maya gitti.

Bu sefer ona sordum:

— Elinde plâklar böyle acele
le sen nereye gidiyorsun?

— Ofsaydın ne olduğunu öğren-
mek için akşamları işten çıkar çı-
kmaz, bizim mahallenin futbol takı-
mı ile antrenman yapıyorum, sonra
da soluğu bizim çocukların çalış-
tığı dans salonunda alıyorum.

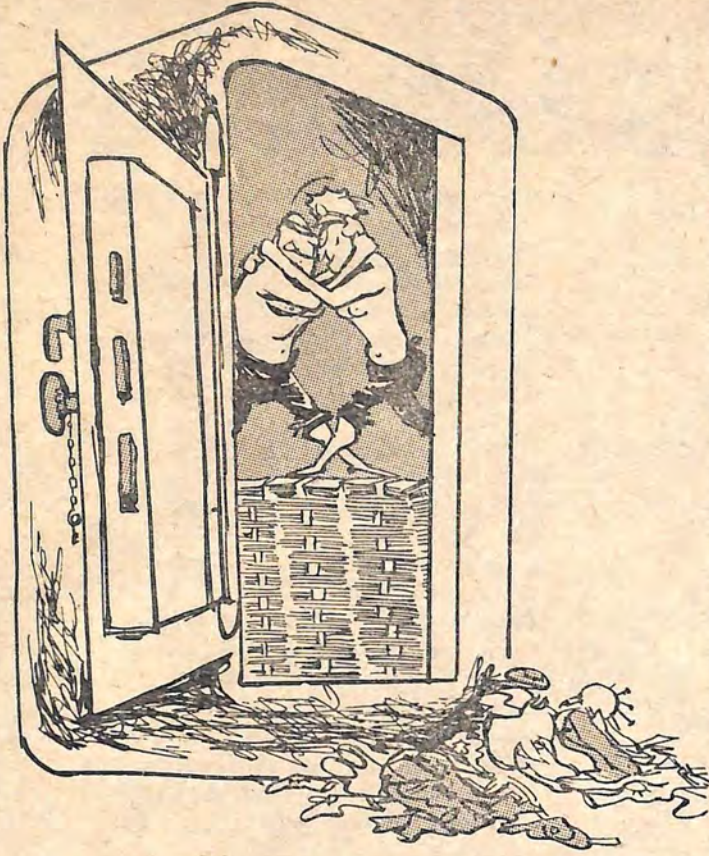
Arkasından baka kaldık. Giderken
hâlâ:

— Rezil olduk birader, kâinata
rezil olduk!... diye söyleniyordu.

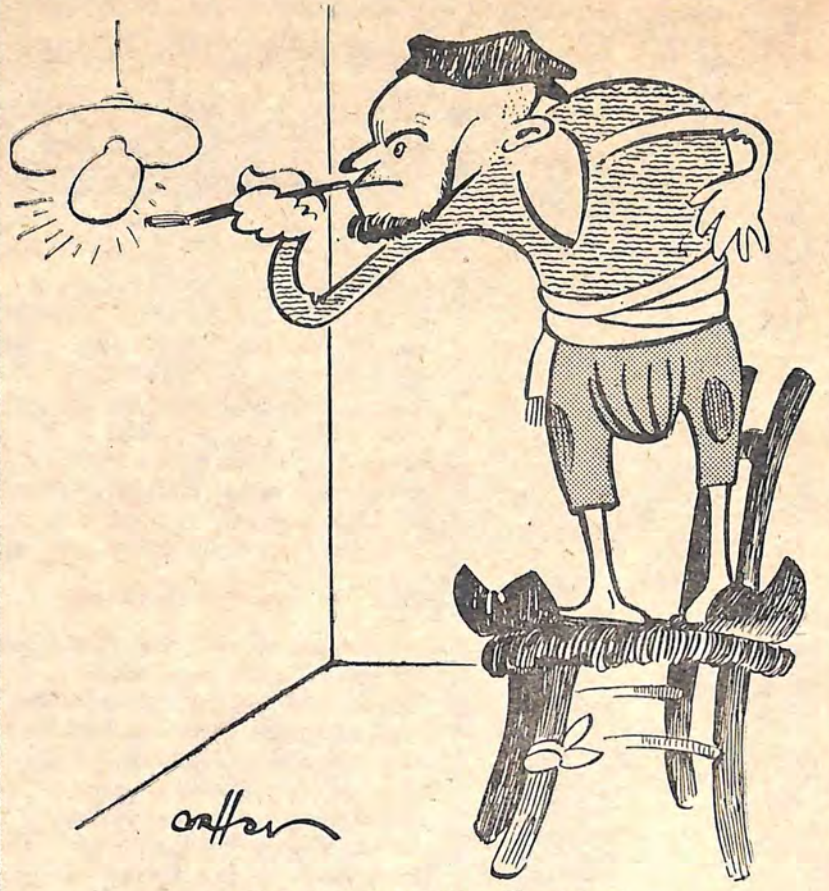

Kıskanç koca ve mini - etek!

Vedat SAYGEL

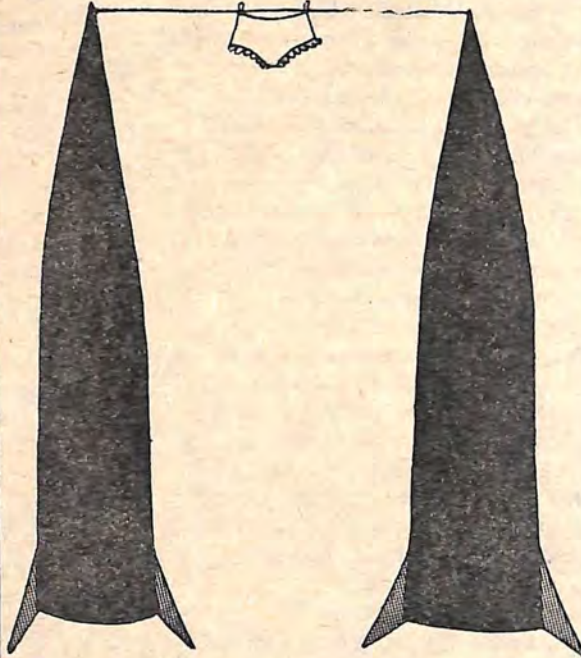
YAZISIZ

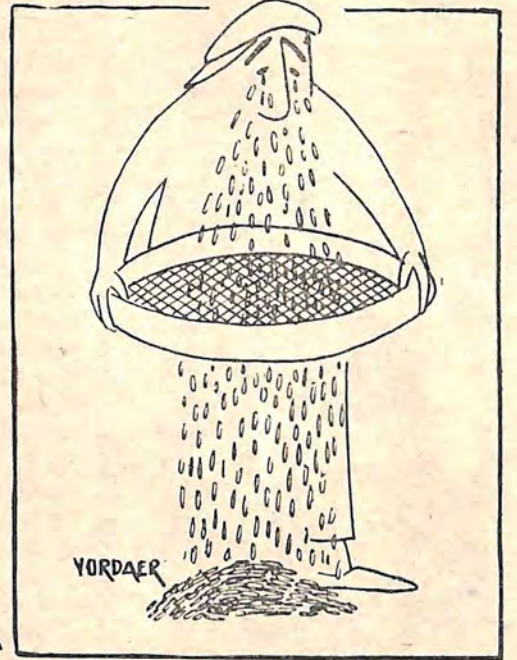
26 köye elektrik verildi. — Gazeteler —

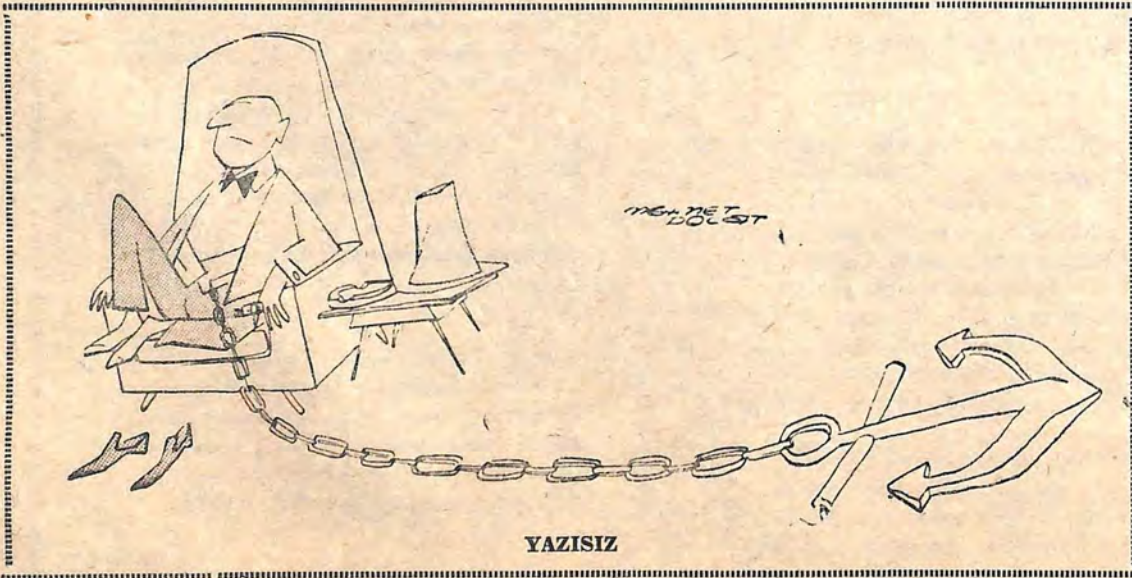
YAZISIZ

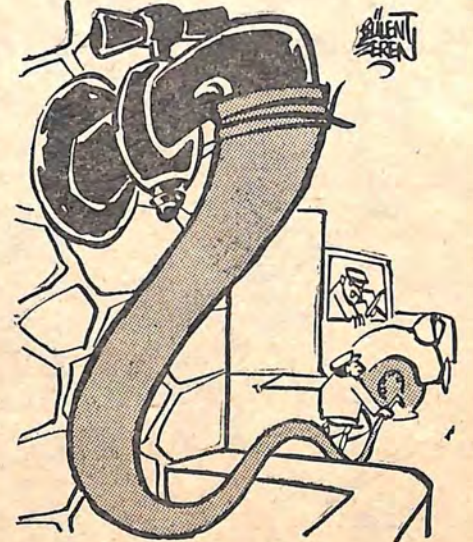
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

— Bas şuna biraz hava!

Yazısız

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

— 3 —

Istanbul'un içinde gezdiler, yorulular, En nihayet, rahatça bir otelcik buldular. Elen hemen yerleşti büyük, temiz odaya, Açıldı birer birer getirdikleri eşya. Kadın yalnız başına oturacaktı artık, Recep de ona para getirecekti sık sık. İhtiyar babasını razı edince bir gün, Hemen nikâh kıyılıp, yapılacaktı düğün. Bir dakika kaldılar öyle dudak dudağa, Genç adam sonra gitti, rolünü oynamağa!

Recep - Osman

Nişantaşı'nda bir ev. Recep adrese baktı. O lâhzada alnından soğuk soğuk ter aktı. O lâhzada gelmişti bayılmak raddesine Fakat pek çabuk hâkim oldu iradesine. Recep, bu nam hırsızı, Recep, bu sahte Osman, Bu atıldığı işi hatırladığı zaman, Gözleri parlayarak, tıpkı tilki kesildi, Azmi ziyadeleşti tereddüdü eksildi. Durdu kapıda bir ân... Şu saniyede işte, Kendini atıverdi bir büyük sergüzeşte. Burda doğuracaktı, en küçük bir hareket, Ya büyük bir saadet, ya büyük bir felâket. Osman'ı hatırladı, kül kesilen benziyle... Son tereddüt... Son karar... Bastı nihayet zile! Bir çavız tırabzonlu, merdivenden çıkıyor. Yumruğunu sıkıyor, dişlerini sıkıyor. Kendine doğru gelen bu adam kim acaba? Ta içinden bir hisle, o anda dedi: Baba! O anda ihtiyar da atıldı ileriye, Recep'i kucakladı «Osmanım! Yavrum!» diye. Pek güzel süslenmişti bütün konağın içi, Recep'in yüreğinden taşıyordu sevinci. En ağır möbellelerle dolu yatak odası, Odanın bir halıyla kapanmıştı ortası. Bir lâvabo, bir ayna, bir mükemmel karyola, Sonra birçok eşyalar konmuştu sağa, sola. Recep etrafa hayret dolu gözlerle baktı, Nihayet kendisini bir koltuğa bıraktı. Recep artık kavuştu saadet günlerine, Babası her dakika titriyor üzerine. Ruhunda hayatının neşesini seziyor, Gece, gündüz bariarda dolaşiyor, geziyor. Eskisi gibi iyi Elen'yle arası, Elen'e taşıyor ihtiyarın parası. Bekliyordu, aradan bir kaç zaman geçince, Yabancı olacaktı ruhu artık sevince, Yalandan düşecekti bir sevdanın yasına, Derdini açacaktı nihayet babasına, Onu razı edince, Elen'i alacaktı, Asıl o gün saadet içinde kalacaktı.

Vicdan azabı

Recep artık Osman'a veriyordu hesabı: Nihayet başlamıştı çünkü vicdan azabı! Yalnız oturuyorken odasında geceler, Yerine çekilince el, ayak birer birer, Osman, ruhiyle gelip, önünde dikiliyor, Recep, bu hayâletten korkarak, çekiliyor, Gözlerini açarak «Osman.. Osman..» diyordu, Osman'ın sözlerini sanki işitiyordu: «Neşeni, sevincini kökünden yıkacağım, «Ben senin gece, gündüz karşına çıkacağım!..»

Geçiyor, kâbus dolu rüyalarla uykusu: Bir gece, fırtınayla dağlara çıkan bir su, Dalgalar bir dalyanın temelini söküyor, Osman, bir an içinde, karanlığa çöküyor.

Bir feryat aksediyor ta derinden derine, Tuzlu sular doluyor Osman'ın ciğeri-ne. Cesedini taşıyor dalgalar kucagında. Recep bu rüyalarla her gece yatağında, Şiddetle titreyerek vücudu uyanıyor. Hummalı ateşlerle, şakakları yanıyor. Zengindi fakat ömrü kederli geçiyordu, Azabın yudum yudum zehrini içiyordu.

Güzel Feride

İlâhî güzelliği bulunmaz bir peride, Bir, gözleri tahrirli, sarışındı «Peride». Uzun kirpiklerinin arasından bakışı Bahara kalbederdi gönüllerdeki kışı. Onun her bir şeyine hayran olurdu insan, Tahsili mükemmeldi, bilirdi iki lisan. Peride giriyordu bu yıl onsekizine; Kumral başı yatmamış henüz aşkın dizine, Yüreğinde bir haves, bir arzu duymamıştı, Henüz o, sevda denen, şeytana uymamıştı. Büyümüştü, dokunsan soluvvercek gibi: Bir limonluk içinde yetişen çiçek gibi. Bir bakışta, ruhlara ferahlık veren bir yüz, Bir bakışta olurdu kalbin gecesi gündüz. Başında, kesik, kumral saçları lüle lüle, Şakağına dökülür hep büküle büküle. Baygın hararetiyle, bu kıza benzerdi yaz, Gözleri, yaz seması gibi, bulutsuz, beyaz. Dudağı kırmızıydı, yanağı kırmızıydı, Osman'ın akrabası, teyzesinin kızıydı!...

Aşk

Bir gündü. «İşte senin eski akraban» diye, Babası takdim etti Recep'i Peride'ye. İkisi de cesaret edemedi bir söze, O anda gelmiştiler ikisi de gözgöze.

Gençlik kalbi çırpındı, bir yaralı kuş gibi, Sarsıldı, bir kurşunla sanki vurulmuş gibi, Hissetti âsabının titrediğini Recep, Yalnız buydu duyduğu bu heyecana sebep: Karşısında bir çift göz, akı az karasından, Kendine bakıyordu kirpikler arasından!

Bir gece, yıldızı çok, güzel bir yaz gecesi. Günün yüzüne inmiş karanlığın peçesi. Etrafta çıt bile yok, hava o kadar durgun, Bazı serin rüzgârlar eserken yorgun yorgun Bir ferahlık geliyor, yüzlere temasından. Bu Nişantaşı'ndaki evinin terasından Bir kuşbakışı gibi, görünüyordu Boğaz: Çamlıca'nın tepesi aydınlık oldu biraz, Göklere, yavaş yavaş, kızıl bir ay doğuyor, Gittikçe beyazlaşıp, karanlığı boğuyor. Gece, bir parça sonra, benzemişti gündüze: Ay beyaz bulutların koynunda yüze yüze. Nurunu serpiyordu yerlere, semalara. O kadar güzeldi ki bu geceki manzara, İki genç, hülya dolu gözlerle, dalmışlardı. Balkonda saatlerce yanyana kalmışlardı!..

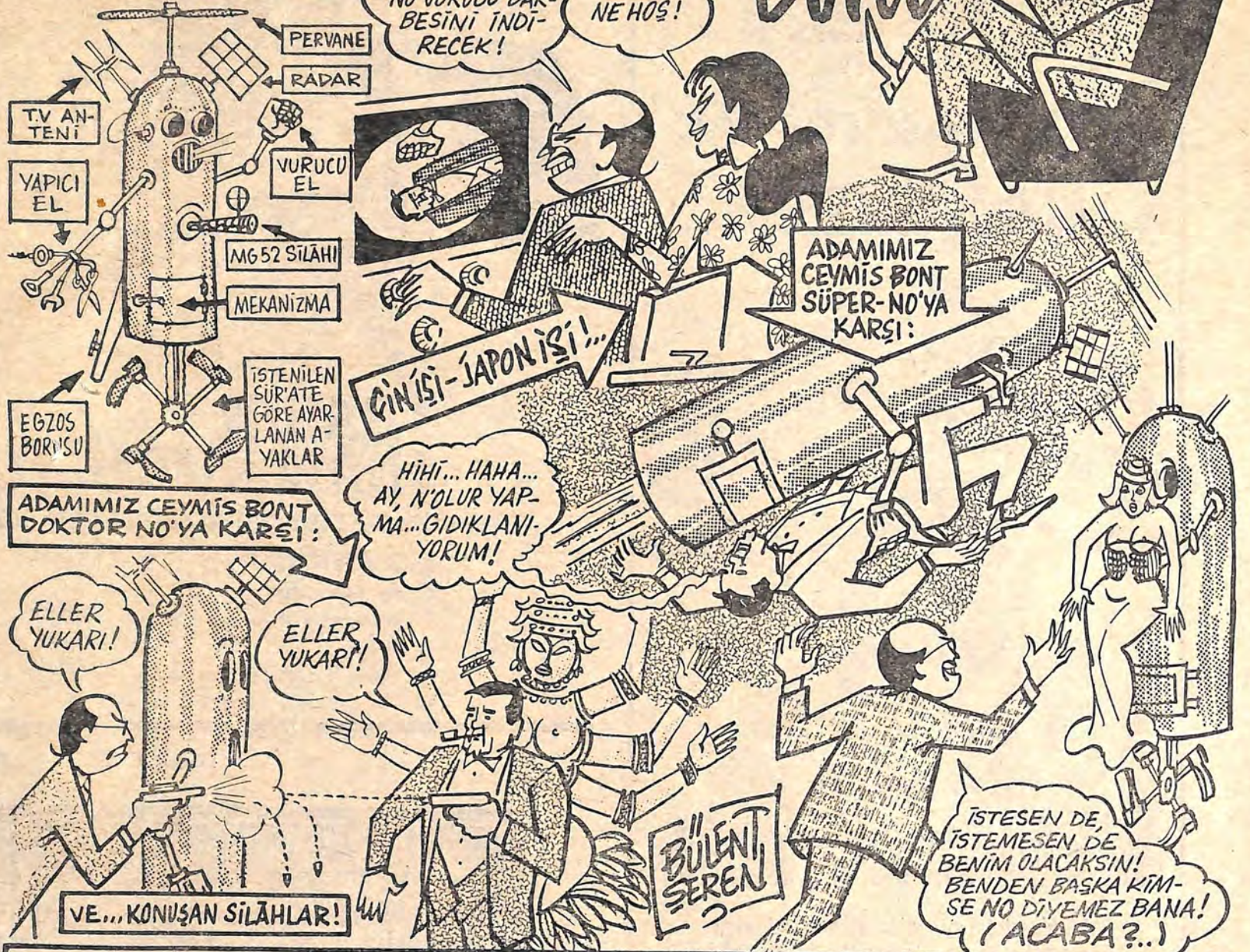
Hakiki baba

Gazete okuyordu ihtiyar içeride. En nihayet kalkarak iskemleden Peride Bir parça çalmak için, geçmişti piyanoya. Recep bütün ömründe ilk defa doya doya Dinlemişti bu aşkın, hırcanın bestesini: Ağlayan, inilleyen piyanonun sesini.

(Devamı var)

ADAMIMIZ CEYMİS BONT

ADAMIMIZ CEYMİS BONT'A
KARŞI DR. NO'NUN ADAMI
SÜPER-NO

DON KARLOS

Az gelişmiş «Üçüncü Dünya» memleketlerine çeşitli silah imalatıyla geçinen Don Karlos, mesleği bakımından daima iç ve dış tehlikelere maruz olup korku ve şüphe içinde yaşamaktadır.

MONİK

Don Karlos'un biricik kızı Monik, babasının yanında çalışan büyük ilim adamı Dr. No'nun evlenme teklifine «No» diye cevap verdiği için hayatı tehlikeye girmiştir.

DOKTOR NO

Bilim ve ilim adamı büyük dahî Dr. No «silah» alanındaki üstün buluş ve başarılarına rağmen, his hayatındaki başarısızlığı onu değiştirmiş, «menfi» bir adam yapmıştır.

Mİ-MO-ZA

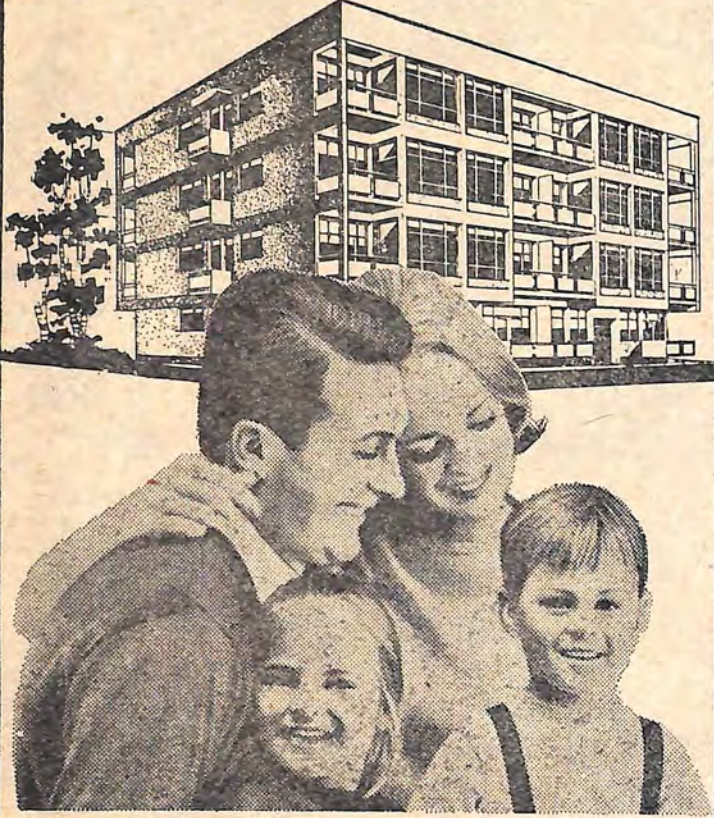
«Çin işi - Japon işi» mahsulü Mi-Mo-Za, birçok karanlık işler çevirdikten sonra, Dr. No'nun sekreterliğine kadar yükselmiş olup bu macerada önemli bir rol oynamaktadır.

ADAMIMIZ CEYMİS BONT = HEYECAN + HAREKET + KAHKAHA

Gelecek Hafta Akbaba'da

AKBANK in 1 MİLYON 700 BİN LİRALIK

Yıl sonu çekilişi
AİLENİZE REFAH GETİRİR

İstanbulun en güzel semti olan
Fenerbahçe Dalyan Koyunda
ve Caddebostanda

**KALORİFERLİ LÜKS
15 APARTMAN DAİRESİ
ve
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
AKBANK**

(İlanlık : 6628 — 290)

AKBABA

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiatı : 100 kuruştur.
İlanlar: Kapak içi santimi
25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

**YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR**

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın : 23512 — 288)

Elinde
bu gün bir tasarruf çözümü var
yarın yüzbinler olacak

KÜÇÜK TASARRUFLARINIZA BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 15064 - A - 7413 — 289)

Milletler Gülüyor

Miyop

Marius'le Oliver'in yaşıt oğulları mahallede karşılaştılar:

— Mektebin göz doktoru senden bahsederken: «Meslek hayatında onun kadar miyop insan görmedim!» dedi.

— Haklı adam! dedi Oliver'in oğlu, gözlerime kâğıdı o kadar yaklaştırıyorum ki, yazdıklarımı burnumla siliyorum...

Çiçekler

Et yemiyenlere ait lokantadaki adam garsonu çağırır:

— Vazodaki çiçekler yapma, değil mi? diye sorar.

— Evet mösyö! der adam. Bizim lokantada hakikisini koymak imkânsız. Müşteriler üstelik bir şey ismarlamayıp onları yemeği tercih ediyorlar.

Yazık!

Berl, matem elbisesi giymiş Nathan'a rastladı:

— Kim öldü? diye sordu.
— Kayınpederim. Dün öldü!
— Ne? Konfeksiyoncu mösyö Marc, tam iş mevsiminde ölsün ha? Çok şanssızlık azizim!

Kiracı

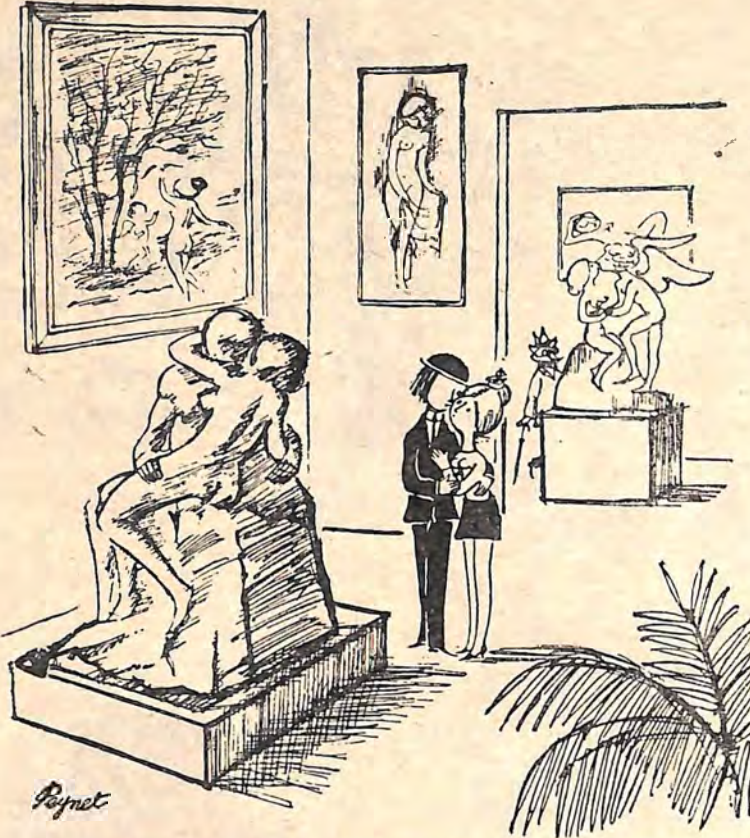
Bouzanquet'nin kiracıdan yana şansı yoktu! Hiçbiri daha bugüne kadar doğru dürüst kira ödemişti.

Ama içlerinden en sunturlusu en üst katta oturan ressam bozması çingeneydi! En güzel yerinde oturuyordu evin üstelik! Bouzanquet bir buçuk senedir para almamıştı bu adamdan.

Yılbaşını fırsat bilip bu arsız kiracının kapısına dayandı ve:

— Bu sene başında borçlarımı ödeyecek misiniz, yoksa öde-miyecek misiniz? diye sordu.

— Vallahi ne desem? dedi ressam. Ben peygamber değilim ki bileyim!

— Evli değiller galiba... Parmaklarında nişan yüzüğü yok!

Dünyanın ağırlığı

Kasaba ilkokulunda talebenin biri parmak kaldırır:

— Öğretmenim! der. Dünyanın ağırlığı ne kadardır?

Öğretmenin bu konuda en ufak bir bilgisi yoktur. Hemen aklını kullanır ve:

— İşte çocuklar çok enteresan bir sual! der. Bakalım yarın bunun cevabını kimler bulacak?

Aynı akşam öğretmen okuldan çıkar çıkmaz doğru Milli Kütüphaneye gider. Uzun uzun aramalardan sonra istediğini bulur. Ertesi gün sınıfta sualin cevabını kimin bulduğunu sorar, kimsede hareket olmaz. Öğretmen gururla bir akşam evvel bulduğu rakamı söyler. Aradan bir dakika ya geçer ya geçmez, suali soran çocuk tekrar elini kaldırır ve sorar:

— Bu rakama yeryüzünde yaşayan insanların ağırlığı dahil mi öğretmenim?

Korkunç film!

Korku filmi seyretmeye gelen adam sinemadan çıkarken kasa-ya uğradı:

— Paramı geri istiyorum. Film seyredemedim! dedi ve hemen ilâve etti. Bir Beatnik'in arkasına oturmuşum, saçları diken diken oluyordu...

Hizmetçilerin derdi

İki hizmetçi parkta oturmuşlar birbirlerine dert yanyorlardı:

— İşimden hiç memnun değilim! dedi bir tanesi. Bütün gün «Evet madam», «Peki madam», «Başka emirleriniz madam» demekten gına geldi.

— Senin gene şansın var!

— Sahi mi söylüyorsun?

— Tabii ya! Bir de beni düşün!

Her gece durmadan «Olmaz mösyö», «N'olur yapmayın mösyö» diyorum!...

Ne olacakmış?

Anne okuldan gelen oğluna nahiyye bulunuyordu:

— Eğer mektepte bütün arkadaşlarınla iyi geçinir, küfür etmez, kavgı çıkartmazsan ne olacağımı biliyor musun?

Küçük oğlan hemen atıldı:

— Tabii anneciğimi! Hepsini bir-den tepeme binecek!

Hastanelik!

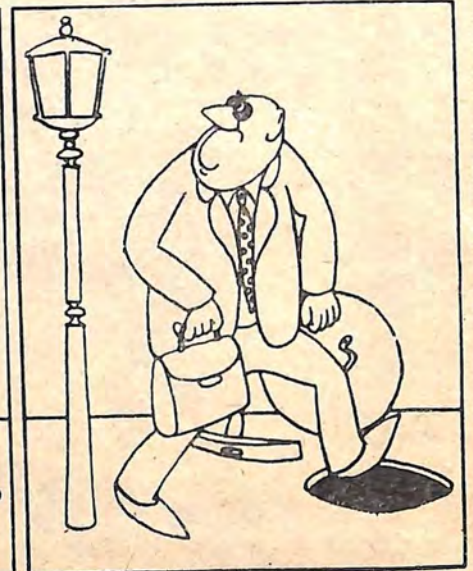
Jacques o gün bürüya gelmemişti. Telefon edip hastanede olduğunu bildirdiler. Kafatası çatlamış...

Arkadaşlarından biri şaşırır:

— A... a... a! dedi, dün gece yarısından sonra onu yanında çok güzel bir kadınla gördüm!

Ötekiler hemen atıldılar:

— Karısı da görmüştür her halde!...

Yazısız

Dünya Karikatürleri

-ŞİMDİ MODA BU GÜZELİM!
MİNİ BUKET !..

-AH ŞEKERİM, ÇOK MU BEKLETTİM ?..

-SEÇMECE YOK, TOPTAN İSTERSEN AL!..
-PEKİ, NE VERİRSİN ÜSTE ?..

-NASIL, BENİ CILGINCA MI SEVİYOR-
SUNUZ ?.. YÜZÜMÜ GÖRMEDEN Mİ ?

Kışlık erkek kumaşlarının
şahı:

Beylerbey
Altinyıldız

1967 kış mevsimi için hazırlanan
yeni desenler piyasaya arz edilmiştir.

Altinyıldız

Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 3326 — 291)

-HATIRLIYOR MUSUN, ESKİDEN TRAŞ OLURKEN
BANA BAKMaktan HEP YÜZÜNÜ KESERDİN!

